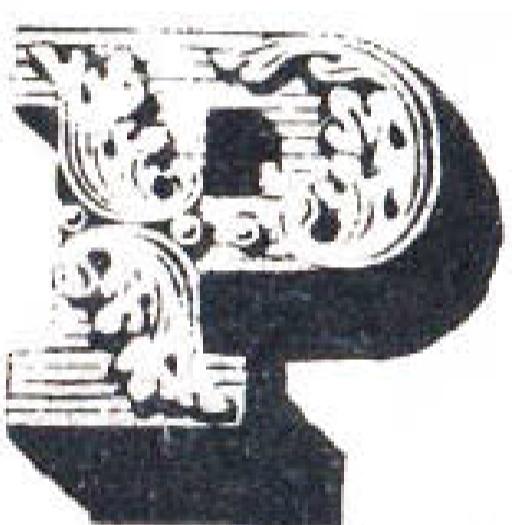
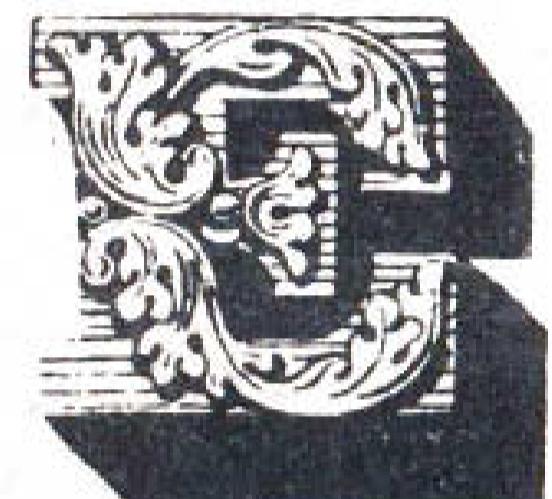
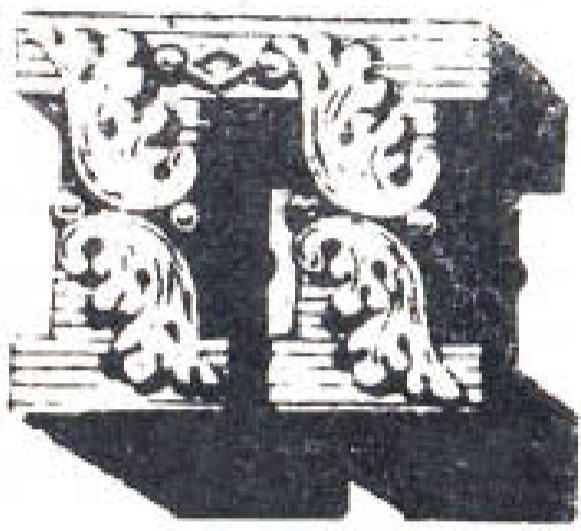

КВІТЕНЬ

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 8

(1074)

Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Перець: Навіть у припадку істерії не забувайте, панове, уроків історії.

Сатира письменників і художників-карикатуристів Украйни періоду Великої Вітчизняної війни проти гітлерівських загарбників.

ТУДИ Й НАЗАД

Мал. В. ЛІТВІНЕНКА
Язик Петра до Києва доведе...

Петро «язика» з Києва приведе...

«Сміх».

«Хоні не винні».

НОВІ ІЛЮСТРАЦІЇ ДО ОПОВІДАНЬ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО

Малюнки О. КОЗЮРЕНКА

«В дорозі».

«Він іде».

НЕВИРІШЕНЕ ПИТАННЯ

Карлові Сушенцуке в 1944 році стукнуло 78 літ. У Карла Сушенцуке була чималенька родина, яка складалася з його дружини Еви — 75 літ та двох онуків — Курта 28 років і Ганса 26 років.

1944 рік був уже для третьої імперії самим скрігом без «бліца».

Разом з «бліцем» одійшли в минуле й українська пшениця, й українське сало, і кури, і гуси, і качки, і яйця...

А втрати всього цього для третьої імперії була значно дошкульніша, ніж втрата «бліца».

Суттєво було Карлові Сушенцуке годувати свою родину: не заважаючи ерзац-кавалерії, ерзац-картоплі й ерзац-хліба, хоч Карл Сушенцуке стойко вистояв у чергах, сяк-так годуючи своїх старих та сліпо-безного-безруких.

Вдарила понадтотальні мобілізації.

Не врятували Карла Сушенцуке ні немічна дружина, ні сліпо-безного-безруких онуки: Карл Сушенцуке солдат!

Коли він прибув у військову частину, третя імперія котилася із західних схилів Карпат.

Командир роти, в яку потрапив Карл Сушенцуке, довго-довго дивився на 78-літнього «гресс-фатера», думаючи:

— Ну, куди я його?

Рота захищала круту височину, криту сковзкою кригою.

Держатися фашистам на схилах цієї височини було дуже важко: вони сковзали і падали...

Вдергати височину надії вже не було, але й

Рудий Микитя

ПАРТИЗАНСЬКА БУВАЛЬЩИНА

У санітарній частині одного з наших загонів був їздовий — Рудий Микита. Він і справді був рудий, мав голландський півень, вайльуватий та до того ще тугодум.

Мав Микита богатирську силу, але хоробрістю природи його не наділила. Як тільки починається бій, чи лунав: десь ратовий постріл, Микита пливав із воза, хапав лопатку і за дів хвилини у нього був готовий такий «окопчик», що іншому і за годину такого б не вирити. Микита лягав у той окопчик: зверху прикривав голову лопаткою.

Багато смішних пригод траплялося з Рудим Микитою. Ось про одну з них я хочу розповісти.

Це було в Карпатах. Вириваючись із оточення, ковпаківці влетіли в місто Делятин. Я був у той час поранений у ногу. І Микита допомагав мені іти через гори.

У місті зчинилася страшна колотнеча. Німців ми там наклали чимало. Вони не чекали нашого приходу і наш несподіаний візит приголомшив їх остаточно.

Коли ми з Микитою добралися до середини міста, перед нами розірвалася міна, і Микиту як

водою зміло. Я шукав його по всіх закутках, але ніде не було моого провідника. Я вже хотів було іти далі, як почув несамовитий крик із розчинених дверей аптеки: «Рятуйте, людоньки, вбивають!» Тоді кричав Микитя.

Я заскочив до аптеки. У приміщенні від пожежі було видно як уденъ. На фоні біліх пляшечок і баночек вимальовувалася велетенська постать Ми-

ТРИВОГА СЕРЕД ЕРЗАЦІВ Мал. В. ГЛІВЕНКА

Кіт: — Майн лібе кетцен, порадь, що робити. Мене зареєстрували в гестапо як дійну корову.
Кішка: — Так тобі, котику, повезло! А я боюсь сходити на землю, бо вони хочуть засмажити мене, як різдвяну гуску.

покинути її, відступаючи, загрожувало зрывами солдатів у безодню через слизьку кригу.

Подивився командир роти ще раз на 78-літнього Карла Сушенцуке і вдарив себе по лобі:

— Евріка!

Він покликав двох солдатів, наказав узяти Карла Сушенцуке під руки й обережно поводити його по найслизкіших місцях по скилу височини.

Солдати поводили «гресс-фатера».

Після цього рота вже не сковзала і більш-менш благополучно відійшла.

Пісок, що сипався із 78-літнього Карла Сушенцуке, врятував становище.

Командир роти представив Карла Сушенцуке до нагороди залізним хрестом.

У штабі армії погодилися, що подвиг і героїзм 78-літнього Карла Сушенцуке варти високої нагороди орденом залізного хреста.

Одне тільки непоколо командування: куди тог залізного хреста чіпляти?

Коли солдат грудми захищає батьківщину, хреста чіпляють на груди...

А Карл Сушенцуке прислужився батьківщині зовсім не грудьми...

1945

Остан ВІШНЯ.

ФРОНТОВІ ШПИЧАКИ

Проліас куля бистра
в люті очі крізь туман.

То вітас бургомістра

з Першим травня партізан.

Гей із гаю, із-за гая

ідуть і йдуть брати вперед,

І вітас поліцая

з Першим травня наш багнет...

По кату з поза гаю

автомати б'ють та б'ють...

Бійте, любі! Лист на дубі

наша куля не стиня...

Попадає просто в зуби

окупантівівона...

Ти за «фюрера»! За «дуче»!

Ми ж за вільне, за нове...

І життя його смердюче

з кров'ю чорною пливє.

І з вітрами гордо ліне

море стягає і пісень...

З Першим травня, Україно,

наша маті і наш день.

Володимир СОСЮРА.

1943

ДОПИТАВСЯ

— Товаришу гвардії лейтенант! Відступаючи з села, німці забули гармату й снаряди до неї.

— А хто його, пане, знає, — відповідає він. — Десь там, мабуть, у лісі...

— А ліс де?

— Як же його пояснити? Ото їдьте просто дорогою, а ген заセルом буде річка із містком. От. Коли ви, значить, підірветесь на цьому містку, то добре, і коли ні, так відразу й падете у партизанське оточення.

ФАНТИЧНА ПОМИЛКА

— Дозвольте доповісти, пане генералі... Автоматники знову знищили цілу роту солдатів.

— Хайль Гітлер! Представити командира роти до нагороди.

— Це неможливо, пане генерале.

— Чому?

— Рота була наша, німецька, автоматники ж — радянські.

ЗОЗУЛЯ

Каральний загін ішов ловити українських партизанів. Раптом у лісі заувала зозуля.

— Зозуле, зозуле, скільки мені жити?

— Доки моз куля долетить, — басом відказала з дуба зозуля.

1943

Петро ПАНЧ.

НА ВСІ БОКИ

Злєтів угору «Мессершмітт»,

На нім фашистський льотчик Шмідт. Зенітік тут як кашлянуть —

Фашист крутъ-вертъ,
Фашист вертъ-крутъ.

Летить донизу «Мессершмітт» —

В один бік мессер,
В другий — Шмідт.

1943

Дмитро БІЛОУС.

Телеграфне Агентство Перця

ФАРБУВАННЯ НА ВІДСТАНІ

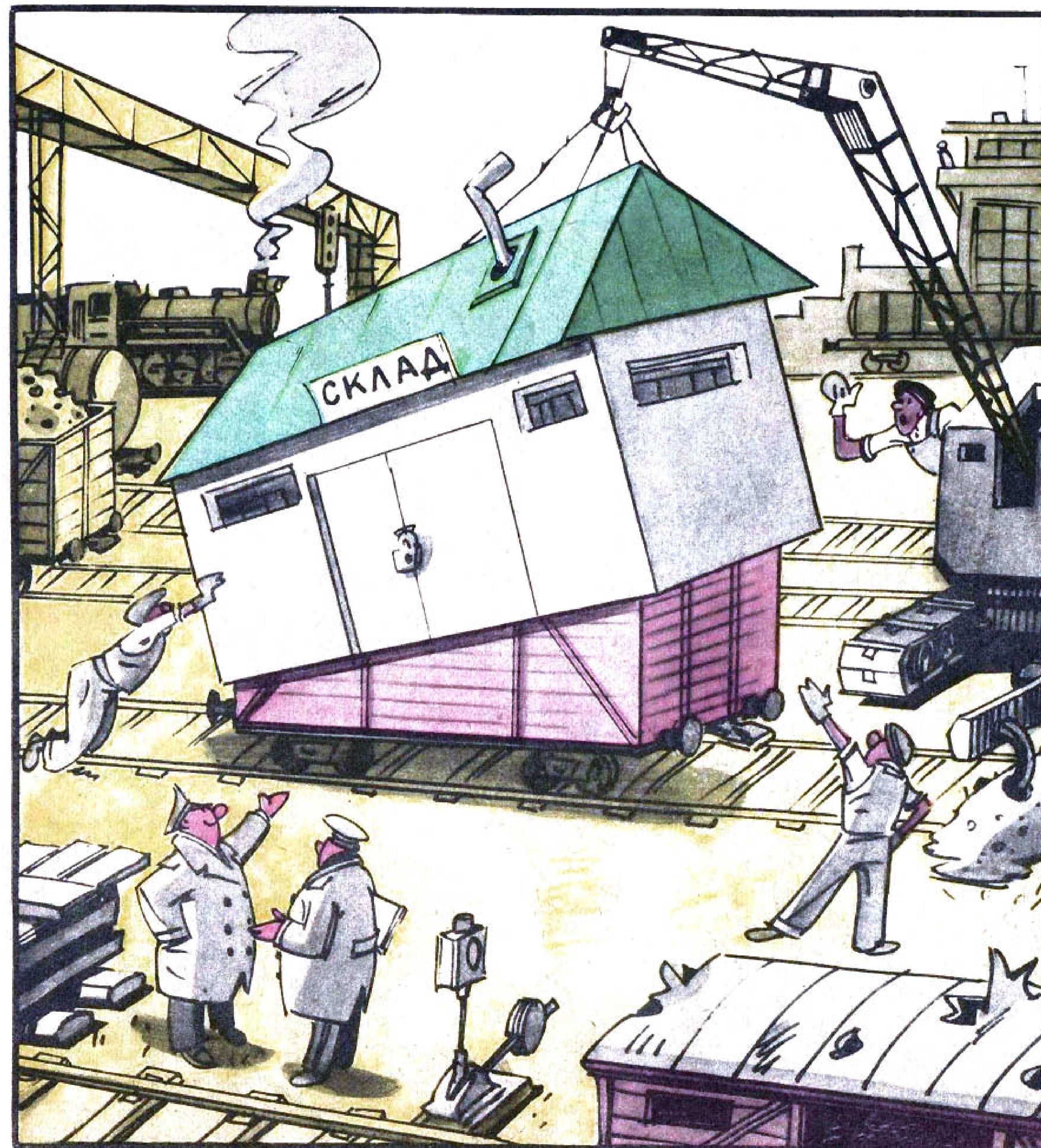
Наш хмельницький кореспондент передає. Старокостянтинівський завод «Металіст» місцевому впроваджує метод фарбування водоплавної птиці. Біля села Пашківці качки і гуси входять у річку Ікопоть білі-блісінські, а виходять чорні-чорнісінські. Все відбувається до примітивного просто: на заводі часто прориває труби підігрівача мазуту, який тече в зливну каналізацію, а з неї — в річку.

ПАТРІОТИЧНА АНЦІЯ

КІРОВОГРАДСЬКА область. [Від власкора ТАП]. Працівники Маловисківської РЕС — великі патріоти свого району і страшенно не люблять чужаків з інших районів. Яскраве свідчення цього — акція місцевих електриків, спрямована проти Аникиївського відділення Іванівського бурякрадгоспу, яке знаходиться на території Маловисківського району, але підпорядковане сусідньому — Новоукраїнському.

Керівництво РЕС, спонуковане справедливою неприязнню до чужаків, позбавило їх електроенергії. Внаслідок цього будинки робітників відділення, а також тваринницькі ферми тривалий час освітлюються прадавніми каганцями. І хоч моральні і матеріальні втрати великі — через відсутність електроенергії затримується доїння корів, на ферми не подається вода, зривається приготування кормів і т. д. — але керівники районної електростанції задоволені. Провчили чужаків!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тепер ніхто не скаже, що в нас простоюють вагони.

ЩЕ ОДНЕ ЗНИКНЕННЯ

Всесвітньовідомі загадкові зникнення транспортних засобів завжди намагалися пояснити з наукової точки зору. Серед пояснювальних термінів фігурували такі поняття, як магнітні бурі, космічні протяги і тому подібне. Але жоден із цих термінів ні в якій мірі не може пролити світло на зникнення вагона з нафтобітумом, що його відправило з Мозирської наливної станції управління Головнафтостачбуту на адресу Млинівського комбінату комунальних підприємств Ровенської області. Вже півроку чекають цей вагон комунальники на місці його призначення — станції Дубно, розшукують по всіх усюдах. Марно. Зник вагон, наче крізь землю провалився. І зникнення це повнito таємницею, яку вперто зберігають залишничники.

НА ШВИДКІСНИЙ МЕТОД

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. [Кор. ТАП]. Швидкісний метод обслуговування покупців запроваджено у продовольчому та промтоварному магазинах села Павлівки Івано-Франківського району, що містяться під одним дахом. Відвідувачі не затримуються тут довше кількох хвилин. Пояснюються це, по-перше, тим, що після капітального ремонту в приміщенні обладнали таке парове опалення, що всередині температура інколи буває нижчою, ніж надворі. По-друге, в магазині немає електросвітла, тому кожен павлівець намагається швидше скупитися, щоб не затримувати односільчан.

Я належу до представників тієї вікової категорії, котрі знають, що таке віл, лише з художньої літератури та шкільних «бліскавок», якими унаочнювали кампанії по збиранню макулатури чи металобрухту. У цих стіннівках найпередовіші мчали на повітряних лайнерах, просто передових садовили на залізничні транспорт, а невдахи плелися у хвості на волах або черепахах. З тих пір саме слово «віл» асоціюється в мене з чимось архаїчним і дуже повільним.

У ЧОМУ СІЛЬ?

І раптом почув у коридорі Черкаської облспоживспілки розмову двох чоловіків:

— Ні, що не кажіть, а віл — це вам не залізничний транспорт, — розмірковував один з них. — Нам би зо три десятки воликів та півтора десятка чумацьких возів — і не мали б ми ніякої мороки.

— Істину глаголите, Анатолію Даниловичу, — підтримав його співбесідник. — Чумаки — це не об'єднання «Артемсіль»...

Почувши, що мова йде про сіль, я підійшов ближче. Річ у тім, що в моїй кишенні лежав лист, який викликав у редакції мало не гоморгічний регіт. Його автор сповіщав, що в грудні із сільмагів Золотоніського району зникла сіль.

— Не може бути, — не повірив один мій колега. — Ми знаємо, що винахідливість дякіх трудівників торговельної ниви воїстину безмежна. Вони можуть перетворити на дефіцит навіть ті речі, яких учора було, хоч греблю гати. Але що сіль стала дефіцитом — це вже, пробачте...

— Та що там говорити, — додав другий. — Визирніть краще у вікно.

Я визирнув. На вулиці якийсь двірник, щоб не обтяжувати себе вправами з ломом та лопатою, щедро посыпав тротуар сіллю.

«Напевно, керівництво Золотоніської райспоживспілки залягло в зимову сплячуку, — одностаєнно вирішили ми, — і його треба розбудити». Тому я й опинився в коридорі Черкаської облспоживспілки.

...Чоловік, якого співрозмовник величав Анатолієм Даниловичем, виявився саме головою Золотоніської райспоживспілки.

— Зимову сплячуку? — перепитав він. — Та я через цю сіль, якщо хочете, зовсім сон утратив. Нема її. Об'єднання «Артемсіль» заборгувало нам тисячі тонн своєї продукції. Між іншим, сіль стала дефіцитом не тільки в селах Черкащини.

— Свята правда, — підтвердила слова А. Д. Марченка начальник управління торгівлі продовольчими товарами Укоопспілки Н. М. Непомняща. — Щоправда, останнім часом ситуація поліпшилася, але час від часу сіль стає проблемою. Це вам, зокрема, підтвердить і керівництво Укрсільпрому.

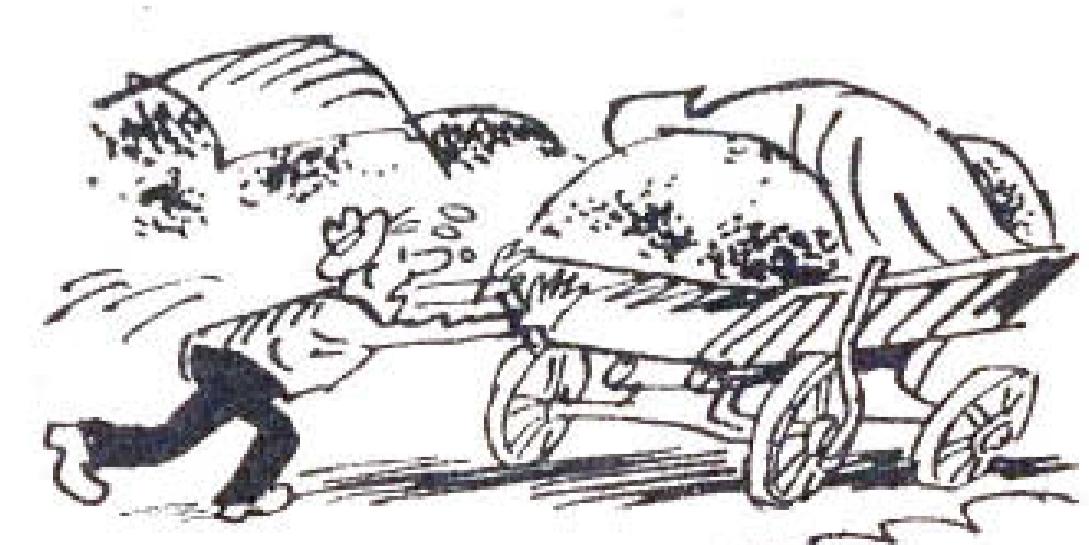
— Сіль — не проблема, — заперечив головний інженер Укрсільпрому В. Г. Ільїн. — Солі — навалом. Ми не можемо її своєчасно відвантажити, бо Донецька залізниця регулярно недодає нам вагони. Скажімо, 17 лютого об'єднанню «Артемсіль» потрібно було їх 218, а одержали вони лише 62. Всього за неповний лютий залізниця заборгувала майже двісті вагонів.

— А хіба ви не знаєте, що нині вагони — проблема? — запитали мене в управлінні Донецької залізниці. — Ми робимо все, що можемо.

— Неправда! Все, що могли, залізничники робили в січні, — знову заперечив В. Г. Ільїн, — тоді вагони надходили своєчасно, в потрібній кількості і об'єднання «Артемсіль» сповна розрахувалося із споживачами. А тепер я без особливого оптимізму дивлюся в майбутнє.

А чого туди, власне, дивитися? І так ясно, що при такій організації перевезень краще на волів перейти. За старіло, повільно, зате надійно.

В. БОНДАРЕНКО.

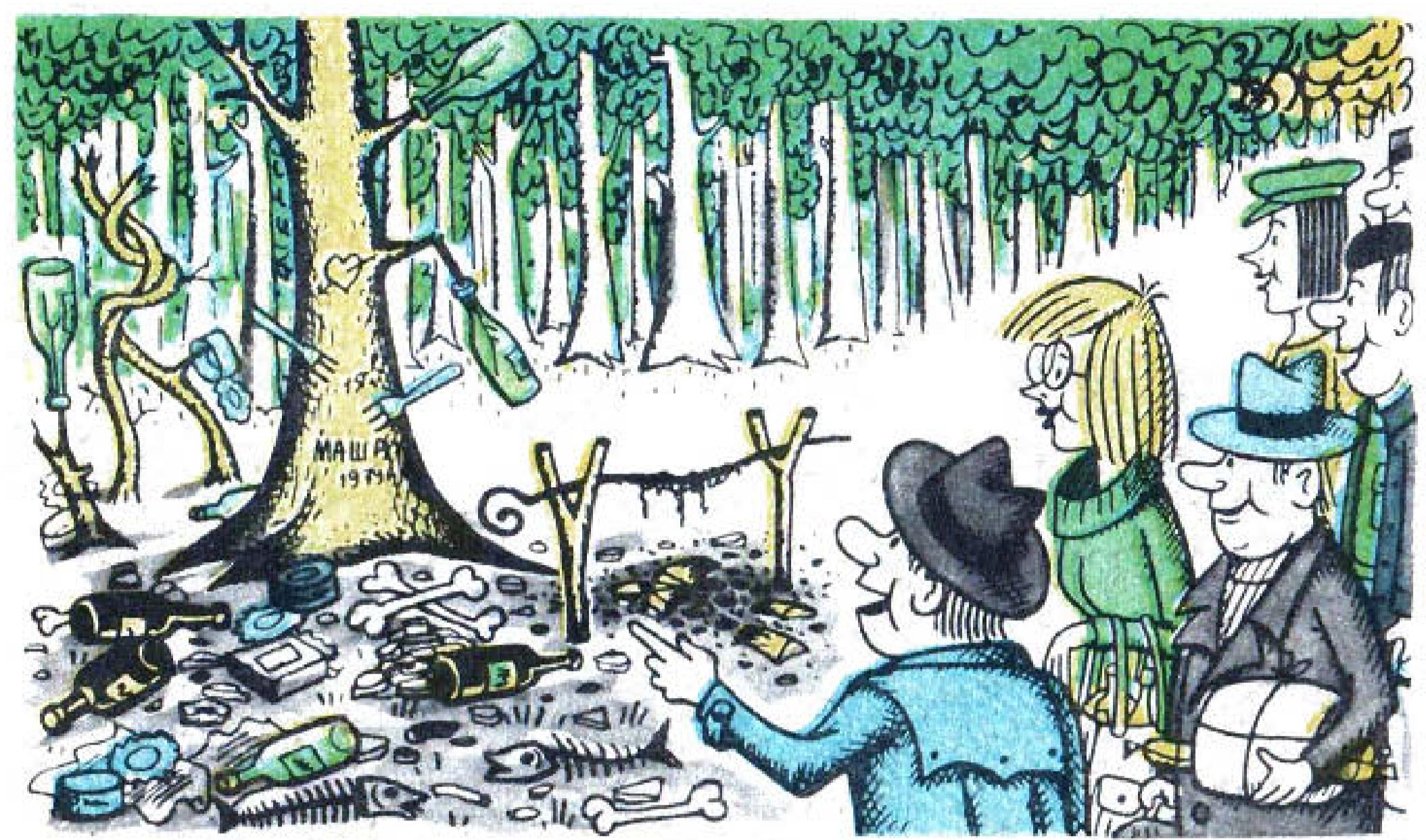
НА ЛОНІ ПРИРОДИ

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ач, яке невдаче! Його хочеш погладити, а воно колеться! Був би ти в моїй установі, я б тобі швидко голочки пообламував.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

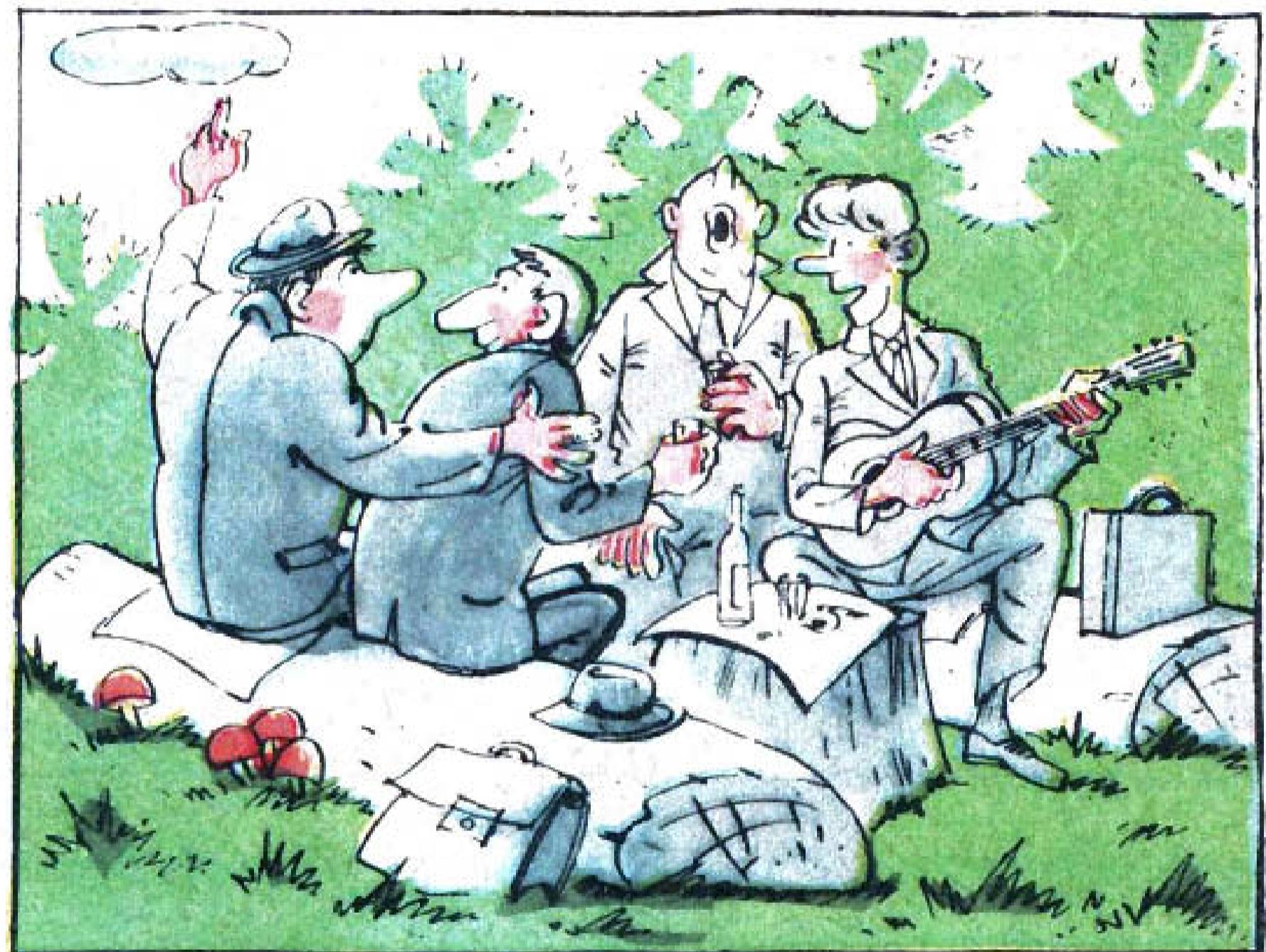
— А ми й торік тут влаштовували маївку. Це наш улюблений лісовий куточок.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

— Гей, колеги! Не дуже тут викладайтесь, пам'ятайте: попереду трудовий тиждень.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— От ти кажеш: природа, красота... А раптом дощ полє?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Видно, вже розійшлися.

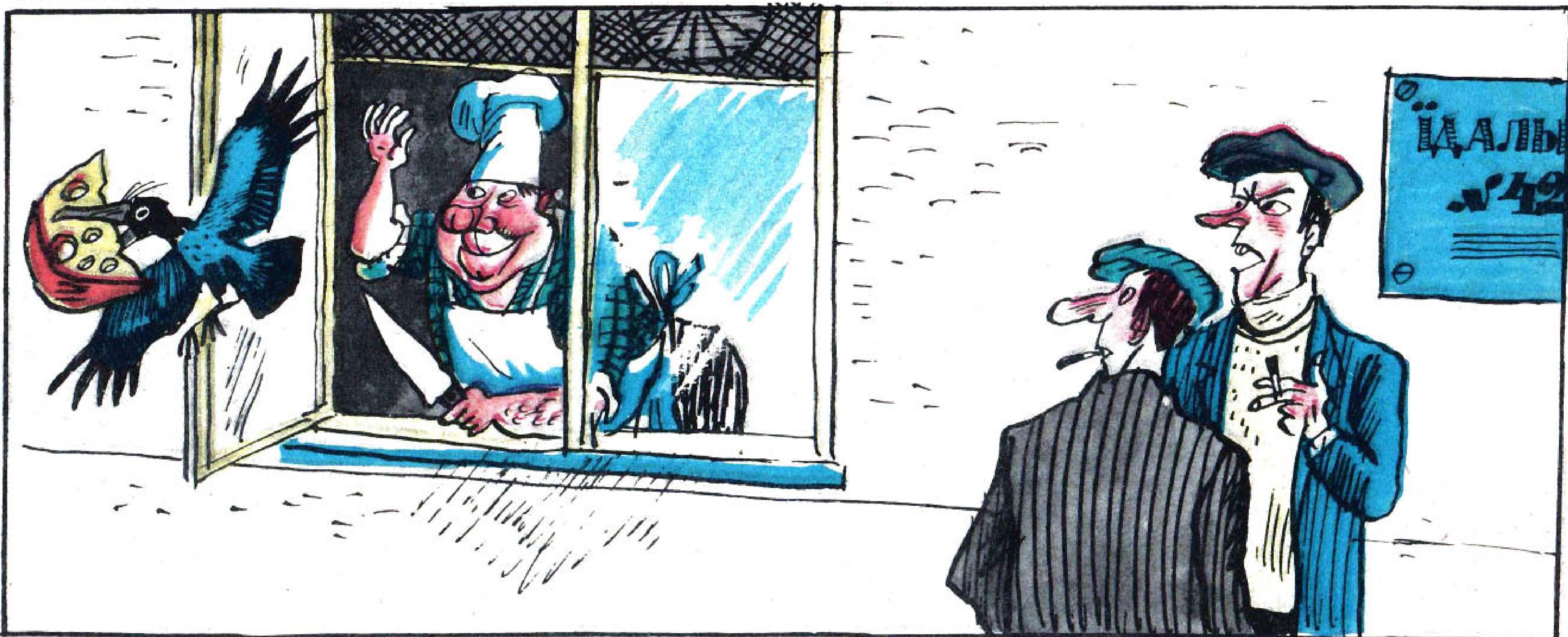
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Шкода мені Петра Івановича: зовсім, уявіть собі, не п'є! Не живе людина повноровним життям.

ЧУДО ДРЕСИРУВАННЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Вона в нього така розумниця — все в дім несе.

РОЗРЯДКА

ГУМОРЕСКА

Правду кажучи, я не сподівався, що мій давній знайомий Петро Нечіпай відважиться коли-небудь розмовляти з начальством таким тоном. Хай навіть по телефону. Колись непомітний, тихий Петро (тепер уже Петро Макарович), вивергав громи, фіксуючи кожну свою думку ударом ребра долоні по столі.

— Я розумію, — кричав Петро, — що ми з вами, Кіндрате Пилиповичу, не з одного щабля починали. На те були історичні, так би мовити, причини. Що? Та як ви смієте! Але, зрештою... Це щастя, що я з вами свиней не пас. Як-не-як, це заняття

відповільне... Я оце й досі не можу забути, як ви виступали на профспілкових зборах. Ха-ха! Виходячи, значиться, із вимог, які денонощно ставляться перед нами, було досягнуто певних успіхів у організації проведення, значиться, культурних заходів з метою забезпечення, значиться.. Тьху! Замість того, щоб сказати просто: «При моєму, як голови сільвиконкуму, сприянні, для клубу було закуплено балалайку». А чого це клубні магнітофон і телевізор «зберігаються» у вас дома? Не будете ж запевняти, що вони перешли до вас у спадок від вашого

діда. Сором, Пилиповичу! І як завклубом я...

З цими словами Петро кидає трубку на важелі, витирає спіннілого лоба...

— А ти, виявляється, принципово правду-матінку — в очі, — ошелешено мимрія я.

— Жартуєш, — одбирається Петро, — це ж я для розрядки. Знудгувався тут. Та й телефон вже місяців з три не працює...

Богдан БАСТЮК.

с. Мишковичі
Тернопільського району
Тернопільської області.

У Нії по самісінкі вуха закохалися відразу аж чотири чоловіки, кожен з яких має свою жінку, дітей і навіть онуків. Сивина, як кажуть, у бороду, а біс у ребро. Тепер же, коли таємні їхніх ходіння, як те шило з мішка, вилізо на поверхню, всі воюни в один голос твердять, що то їх сам біс попутав.

Та й було те кохання якимось незвичайним: залицяльники-суперники навпереді допомагали одне одному... закохуватись у Нії, виконувати всі Її примихи і забаганки.

Забажалося Й, наприклад, щоб один з Її залицяльників — Петро Станіславович Савицький, — голова колгоспу імені Першого травня, що в селі Новофастів (Погребищенський район) — став рекордсменом по продажу державі картоплі. Отієї картоплі, що в колгоспі, де він головує, не вродила. І тут як тут, на допомогу своему суперникові виступив другий Її залицяльник Петро Васильович Садовий — директор заготівельної контори Погребищенської райспоживспілки. Він наказав своїм підлеглим видати суперникові липові документи про те, що нібито Новофастівський колгосп продав державі понад план сорок п'ять тонн першосортної картоплі.

Матеріально-відповідальні працівники заготконтори завагалися. Адже вони не отримали від колгоспу жодного кілограма отієї бульби. Та несподівано їхнє вагання припинив Юрій Никанорович Скибюк — голова Новофастівського сільського споживчого товариства. Він наказав своїм підлеглим оформити документи

про те, що нібито вся ота картопля отримана від заготконтори і продана населенню через Новофастівський магазин. Та коли доблесні працівники прилавка на мить завагалися, на вінчику прийшов той же Петро Станіславович — голова колгоспу. Він дав розпорядження своїй бухгалтерії, купити у місцевому магазині картоплю, що вродила тільки на папері, для потреб рідного колгоспу. Ось так і замкнулось коло взаємодопомоги між закоханими в Нії залицяльниками-суперниками.

У цій незвичайній боротьбі за Її серце ніхто із суперників-залицяльників не постраждав, а зовсім навпаки: кожен з них мав свою вигоду. Петро Станіславович став рекордсменом по продажу державі картоплі. А керований ним колгосп отримав від держави... винагороду — надбавку у розмірі п'ятдесяти процентів вартості від реалізації тієї липової картоплі.

Петро Васильович допоміг заготовельній конторі виконати план заготовівлі картоплі. Зарум'янилися й фінансові справи. Та ще й згорі контору похвалили.

Юрій Никанорович на цих безтоварних операціях виконав план у ССТ. Бо останнім часом у нього справи не клеїлися... А тепер його теж похвалили і погладили по голівці.

Здавалося б, досить випробовувати своїх залицяльників! Так ні, Вона знову забажала, щоб той-таки Петро Станіславович став рекордсменом ще й по продажу державі молока, якого в керованому ним колгоспі трохи й надоють, але далеко не стільки, щоб із тими показниками потрапити на Дошку пошани. З молоком спочатку було важко. Але виручив Василь Васильович Педай — директор Погребищенського заводу сухого знежиреного молока. Василь Васильович видав Петрові Станіславо-

вичу папірець. А в тому папірці стояло: «Колгосп імені Першого травня державі продав 28.694 кілограми молока». Переробили все оте паперове молоко на 3973 кілограми паперового сиру і весь той сир «продали» тому ж таки Новофастівському сільському споживчому товариству, де за голову — знайомий нам Юрій Никанорович Скибюк. А Скибюк той сир «продав» Петрові Станіславовичу Савицькому. В колгосп. А Петро Станіславович «віддав» його... коровам, щоб вони ще більше давали липового молока...

І цього разу в любовному герці перемогу здобули всі Її залицяльники. А як же сама Вона?.. Та про Нії нижче...

Бо у Погребищенському районі є ще кілька закоханих у Нії. Тільки роблять вони вигляд, що зовсім не помічають Й.

Один із них — М. І. Шадура, старший економіст-фінансист — ревізор управління сільського господарства райвиконкуму. М. І. Шадура, приміром, кілька тижнів підряд робив ревізію у Новофастівському колгоспі, не раз зустрічався із Нією, але робив вигляд, що не бачить Й. Так буде краще, думав він, і для Нії, і для мене.

Хто ж Вона, ота краля, що причарувала так багато чоловіків?

Вона — це звичайна... БРЕХНЯ. Та сама брехня, з якою, як кажуть, весь світ пройдеш, тільки назад не вернешся.

І. ГАЛИЦИН.

Вінницька область.

ПРО БУДИНОК УНІКАЛЬНИЙ І...

О, який Будинок меблів — красота!
Глянцю збоку — радість душу огорта.
А конструкція Будинку — мрія, сон:
Тут і арки, і склопластик та бетон.
Дах із цинку сонця промені вбира...
Аж кортить гукнуть: «Спасибі і ура!» —
Не комусь, а будівельникам, бо ті
Скрізь і всюди тут були «на висоті».
Це вони без тяганини й помилок
Возвели Будинок меблів точно в строк...
Валом валить у Будинок той народ.
Йду і я. І розсвялю з дива рот.
Ні, такого ще, мабуть, не бачив світ —
Тут колони, тут і мармур, і граніт.
А квартирні інтер'єри — просто рай:
Меблі імпортні і наші — вибірай!
А не вибереш, підійде консультант,
Все підкаже — і який узять сервант,
І де краще вам поставити стола,
Щоб квартира, наче лялечка була...
Вибрав меблі я. Купую. Тільки — глядь:
У столі внизу шурупчики стирчать,
А в прекрасному серванті, як на зло,
У пазах не хоче соватися скло.
Явний брак у меблів, що не говори...
Раптом чую: «Ta у нас же є майстри.
Не журтіться!»

Тут з'явились молодці,
З фірми «Меблі» першокласні фахівці.
Поладнали, все в порядок привели
І, між іншим, ні копійки не взяли,
Хоч давав я...

А один ще й відповів:
— Не бере, папашо, фірма хабарів...
Інший мастер жартома промовив так:
— Якщо зайвий заваляється у вас трояк,
То підійде у кафетерій. Можна там
Випити сооку, коняку впекти сто грам,
Бо машина забарилася десь, нема —
То чого вам витрачати час дарма?
Ну, а транспорт тільки з'явиться, то вас
Консультант гукне по радіо ураз.
Швидко меблі повантажать і — у путь:
На квартиру вам доставлять-привезуть...
В кафетерій я зайшов. Але не «капік».
Слухав музику і пив томатний сік.
Ів морозиво фруктове, запашне.
Аж почув: гукає радіо мене...

Але не привіз я, дорогі читачі, меблі. Не викликали мене по радіо, не було ніяких машин і консультантів, бо й самого Будинку меблів, як такого, ще немає. Це я видав бажане за дійсне. Хоча давно уже мала стояти та унікальна триповерхова споруда загальною площею 17.000 квадратних метрів, де було б все для тих, хто прагне придбати меблі — і виставка, і порадники-консультанти, і майстерні, і кафетерій та ін. Десять років тому почалося будівництво. Замовник — Київська фірма «Меблі». Генпідрядчик — будівельно-монтажне управління № 11, яке спершу очолював В. Т. Бойченко, а тепер Д. А. Богач. Начальники помінялися, а темп робіт, як у тій пісні: яким він був, таким він і лишився... Варто сказати, що лише один-єдиний раз, у 1976 році, будівельники освоїли відпущені кошти і виконали план. Не знаю, влаштовувався з тої нагоди мітинг чи ні, але, розказують, що тим виконанням досі хваляться в БМУ-11 і у «верхах», тобто в тресті № 1 комбінату «Київпромбуд» (керуючий трестом Г. Д. Малишевський).

А «довгобуд» собі стойте. Трохи там працюють-ворочаться, а коли завершать роботи, ніхто, навіть сам аллах, не знає. По кілька разів на місяць до того «довгобуду» (адреса: Київ, бульвар Дружби народів, № 23) з'їжджаються на «планерки» договірні сторони. Представники фірми «Меблі» традиційно просять-благають прискорити роботу, будівельники традиційно клянуться-божаться, що все буде в ажурі і так же само традиційно не виконують обіцянок...

Отож, зваживши ситуацію, так і хочеться вигнанти:

ТОВАРИШІ БУДІВЕЛЬНИКИ!

Може, годі вам клястися-обіцяйте,
А пора б уже й узятись працювати?!

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

м. Київ.

ДИСПЛУТ...

Жарт

— Чому в сільмазі шумно так
І лайку продавщиці чуті?
— Іде запеклий дисплут: «Як
Взаємно вівлівими бути?»

НЕЗАМІННІСТЬ...

(Із мемуарів старої Миші)

— На нашу думку, без котів
На білім світі можна жити,
Бо ті давно вже, хто хотів,
На мишоловки замінів,
А нас, мишей, не замінити..

ТЕХНІКА СПІВУ...

— Ні, так цього не можна
залишати! —
Обурилась Ворона глухувата, —
Спів Солов'я в гаю — вокальний
брак,
Його не можна слухати без гніву,
А все тому, птахи, що цей співак
Не володіє... технікою співу!..
І справді, мала рація Ворона,
Бо тьюкав Соловей... без мікрофона!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

Вітаємо ювіляра

Поета-сатирика Дмитра БІЛОУСА
з його першим 60-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. Р. САХАЛТУСВА

Подекуди купити звичайну
березову мітлу — ціла проб-
лема.

(З листа до редакції).

Баба Яга: — І на хвилину не можна машину залишити! Ось уже
запчастину відкрутили...

КЛУБ
губителів природи

Чергове засідання Клубу губителів природи відбулося у м. Коломії, на вулиці С. Лазо, біля будинку № 25, під березою. Господар будинку Р. Ф. Кришталович, якого приймали у члени Клубу, сидів на порозі свого особняка і слухав, як головуючий зачитував:

— Громадянин Кришталович узяв електродрель із товстелезним свердлом, підійшов до берези, що росте біля тротуару навпроти його будинку, і просвердлив на стовбуру тридцять вісім дір...

— Для чого? — здивувалися члени правління.

— Щоб береза усохла. Бо вона йому на подвір'я смітить...

— Яке дикунство! — вигукнув захоплено один з членів. — Яке варварство! Це ж як треба ненавидіти природу, яким треба бути шкурником, щоб отаке вчинити!..

Конструктора заводу «Коломиясьльмаш» Романа Франковича Кришталовича одноголосно прийнято у члени Клубу губителів природи.

Почнемо з останнього. Себто з халата. Білого. А конкретніше — саме того, що в думках наших завжди пов'язується з людьми найгуманішої професії. Ми завжди хочемо бачити той халат чистим, незаплямованим. І навіть коли після операції халат хірурга бував заляпаним, ми все одно з пошаною кажемо: «Людина в білому халаті!». Але нас завжди шокують плями в переносному смислі. Якраз від таких застерігає ще стародавній лікар Гіппократ. Отой самий, який поклявся бути завжди людинолюбом, чесним, са-мовідданим, безкорисливим. Шо й своїм майбутнім колегам заповідав. Недарма ж лікарі, вступаючи у професію, дають так звану клятву Гіппократа. І країні наші медики свято її дотримуються.

Сказавши про халат і Гіппократа, можемо перейти й до індика. А втім, індика вже нема, його вже з'єли, отож він може трохи зачекати. А по-ки поговоримо про інші справи (до речі, кримінальні), котрі мають безпосереднє відношення до того індика.

Ще з клятої епохи платного лікування дійшла до нас поговорка: «Лікуватися даром — даром лікуватися». І серед якоїсь частини людей поговорка та має певне поширення. Оскільки людей лише ЯКАСЬ ЧАСТИНА, а поширення — лише ПЕВНЕ, то великої біди в цьому начебто й нема. Гірше те, що деякі ескузали своїми діямі, а іноді й бездіяльністю, сприяють популяризації того цинічного афоризму.

Тут нетерпликий читач може гукнути: «Давай факти!» Отже, даю.

У центральну райлікарню міста Коломиї лягла хвора Д. М. Романюк. Було бажання, щоб операцію й зробив сам завідувач хірургічним відділенням Роман Васильович Трутак. Перед операцією чоловік хворої Юрій Коземчук, зустрівши відповідального хірурга біля входу в лікарню, вручив йому (хоч ні, будемо точними: не вручив, а тікнув у кишень) 125 карбованців та пояснив: «Це, щоб ви фіайні зробили моїй дружині операцію». Лікарів б обуритися, ну, бодай зди-

вуватися: «А як не дасте грошей, то я, гадаєте, робитиму операцію погано?!» Ale ні, не обурився Роман Васильович, не здивувався, а мовки прийняв гроші, як належне. І через день зробив хірургічну операцію. Згодом Коземчук тікнув лікарів в кишень ще 50 карбованців — це вже за те, щоб за дружину добре доглядали.

Коли Р. В. Трутак зробив операцію іншому хворому, В. Курдібанюку, то дружина останнього також дала лікаріві півсотні за гарний після-оператійний догляд.

А ось інший факт із практики цього досвідченого хірурга. На початку минулого року відділення потрапило від гострим апендіцитом С. Ю. Бежука. Наступного дня Трутак зробив йому операцію, а через тиждень виписав із лікарні. Ale майже відразу ж після виписки хворий став ходити до Р. В. Трутака та скаржитися на біль у животі. Та Роман Васильович відмахувався: після операції має боліти. Через тиждень С. Бежука в тяжкому стані уже привезли до лікарні. Трутак зробив другу операцію, але було вже пізно...

Судово-медична експертиза дійшла висновку, що хворий С. Ю. Бежуку був передчасно випущений з лікарні, без належного обслідування. Суд розрізняв цей епізод як лікарську халатність. Та коли ця історія набула розголосу, то дехто в Коломії почав: «От бачите! А якби дружина

Бежука заплатила Трутакові, то все було б гарячкою».

Та, можливо, Трутак — унікум, мастионт, якому в Коломії нема пари. На жаль, ні. Якійсь час обов'язки завідувача цим же відділенням тимчасово виконував хірург М. Д. Голінський. Ale й він недалеко від від від самого старшого колеги. Зробив, наприклад, операцію С. Д. Жупину, але хворому не полегшло. Особливо гнітило байдуже реагування лікаря на його скарги та просьби. Та варто було С. Д. Жупину засунути в кишень білого лікарського халата дві двадцять п'ятки, як ставлення Голінського до хворого кардинально змінилося: тут же прописав вливання крові й глюкози та різні медикаменти.

Зробив Голінський операцію М. П. Бойчук, і наступного дня одержав від чоловіка хворої сто карбованців. Від хірургічного не відставали й інші відділення. Завідувач урологічним відділенням Богдан Олексійович Мокрій за проведення операції забезпечив належного догляду за хворими брав по п'ятдесят карбованців. А його колега — завідувач травматологічним відділенням Д. П. Базальський підставляв кишень свого халата, куди хворі та їхні родичі клали грошові внески вже не лише за операції, а й за те, скажімо, що зав клав у відділення хворих, котрі потребували зовсім не травматологічного, а іншого лікування, і за те, що Дмитро Павлович, як голова експертної комісії, завищував процент втрати працевлаштнності. Коли до лікарні потрапив К. С. Бігун із струсом мозку та кількома переломами кісток, то Базальський не кинувся відразу робити операцію, а почав вичікувати, аж поки дружина хворого не згадала тицьнути йому триста карбованців. Гроши ті дружина взяла в матері К. С. Бігуна, котра для цього змушені була порішити кабанчиком.

Про кабанчика ми згадали не тому, що він, бідний, передчасно наклав головою, а тому, що його спіткала така сама доля, як і згаданого на початку фейлентону індика, котрим чита, очевидно, наєбник заінтригований...

Так от: індик, на відміну від кабанчика, жив собі не Коломії, а в Рогатині, де, між іншим, мешкала й Віра Володимирівна Дурбак, заступник головного лікаря районної лікарні. Є всі підставигадати, що до минулой осені В. В. Дурбак поняття не мала про індика, так само і останній не підозрював, що поряд газде Віра Володимирівна. Ale якось до лікаря звернулася санітарка Ольга Кушнір, якій служить в армії, і тому племінників дуже хочеться побувати вдома. Заступниця головного професійно порадила: для цього слід, щоб хтось із близьких родичів солдата ліг у лікарню, а тоді вже можна буде виробити необхідну довідку. Санітарка все

зрозуміла і за якийсь час привела в лікарню Богданового батька, якого Віра Володимирівна тут же поклали в палату та пообіцяла: будемо шукати хворобу. Для того, щоб пошуки були плідними, санітарка тут же тицьнула в кишенні лікарського халата 25 карбованців. А щоб вони до того були її швидкими, Ольга Кушнір наступного дня принесла в кабінет до лікаря індика плюс вісімнадцять яєчок. Віра Володимирівна наєбник обурилася:

— Та ви що? Як вам не соромно?! Індика та ще й яйця! Несті таке до службового кабінету! Негайно віднесі мені додому!

Санітарка зрозуміла свою нетактність, вибачилася і зробила все так, як веліла заступник головлікаря.

Отакі справи з індиком. Нізащо постраждав. Чого не можна сказати про лікарів.

До речі, Р. В. Трутак через два роки міг би вийти на пенсію. Тепер жому з тим ділом доведеться почекати значно довше. Так само й інші згадані лікарі, котрі займали відповідальні посади, не скоро зможуть повернутися до діяльності за фахом, оскільки їхню попередню (явно не фахову) діяльність вивчили судові колегії Івано-Франківського обласного суду. І кожному віддали належне.

Але ось що трохи бентежить. У жодному з п'яти судових процесів не брав участі громадський обвинувач. Зате в трох із них виступали громадські захисники, прислані колегами. Крім того, як зазначено у вироках, всі п'ятеро (без винятку!) засуджених лікарів «виключно позитивно характеризуються за місцем роботи».

Це мимохіт насторожує: а що ж тоді, даруйте, виробляють ті, хто за місцем тієї ж роботи характеризується «не виключно позитивно»?

І насторожити, гадаємо, це має насамперед керівників Івано-Франківського облздоров'ївділу, котріх несправедливо було б залишити цілком оділону такою дивоглядством.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Івано-Франківська область.

— Машині довіряй, але й перевіряй.

- Геніально прикідався дурником: так було легше жити.
- Обережно з непітущими: ніхто не знає, що в них на умі.

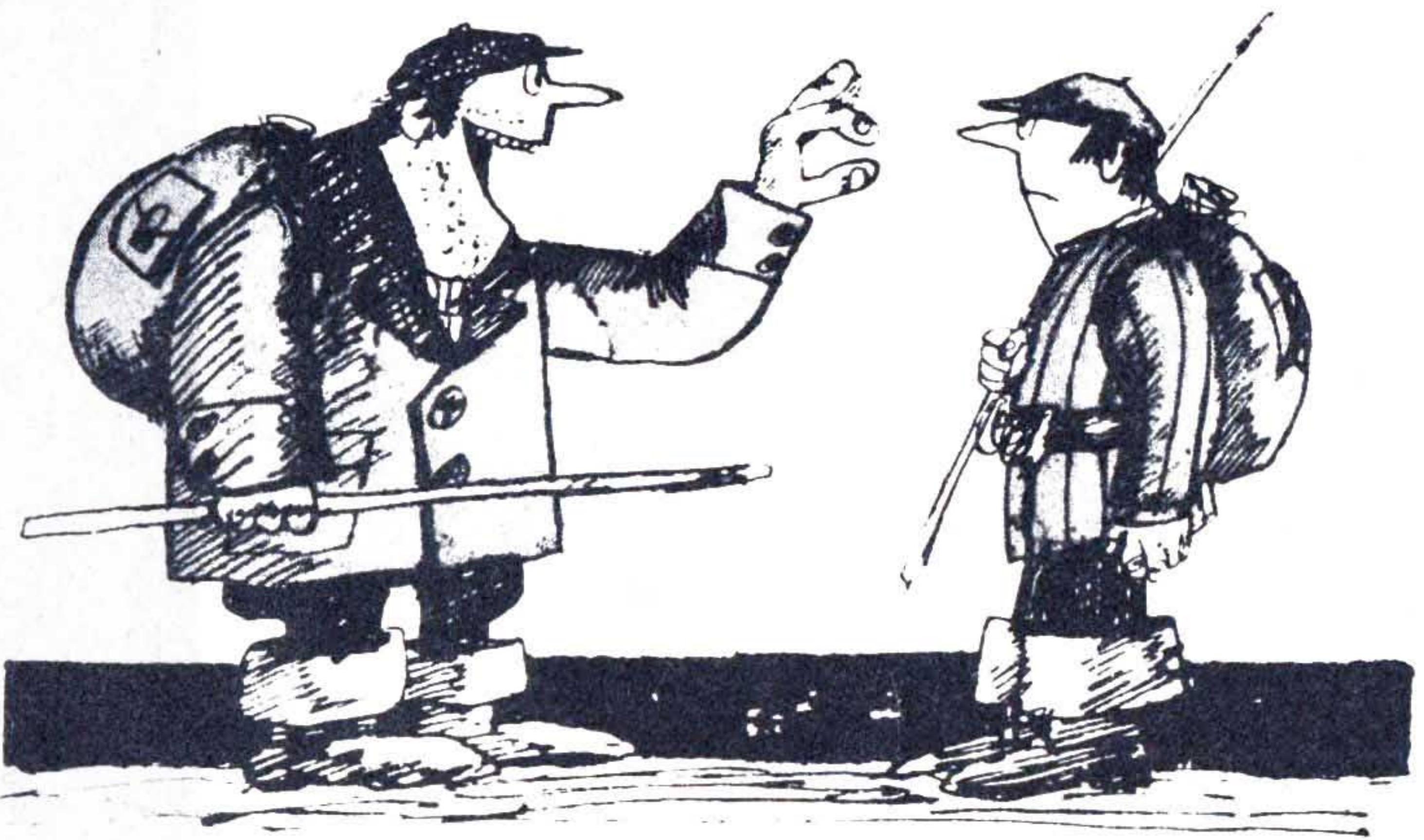
Володимир КИРИЧЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Я зрозумів, що моя дисертація наукової цінності не має, і захищатися не буде.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А я вчора отакенку підсік та й та зірвалася.

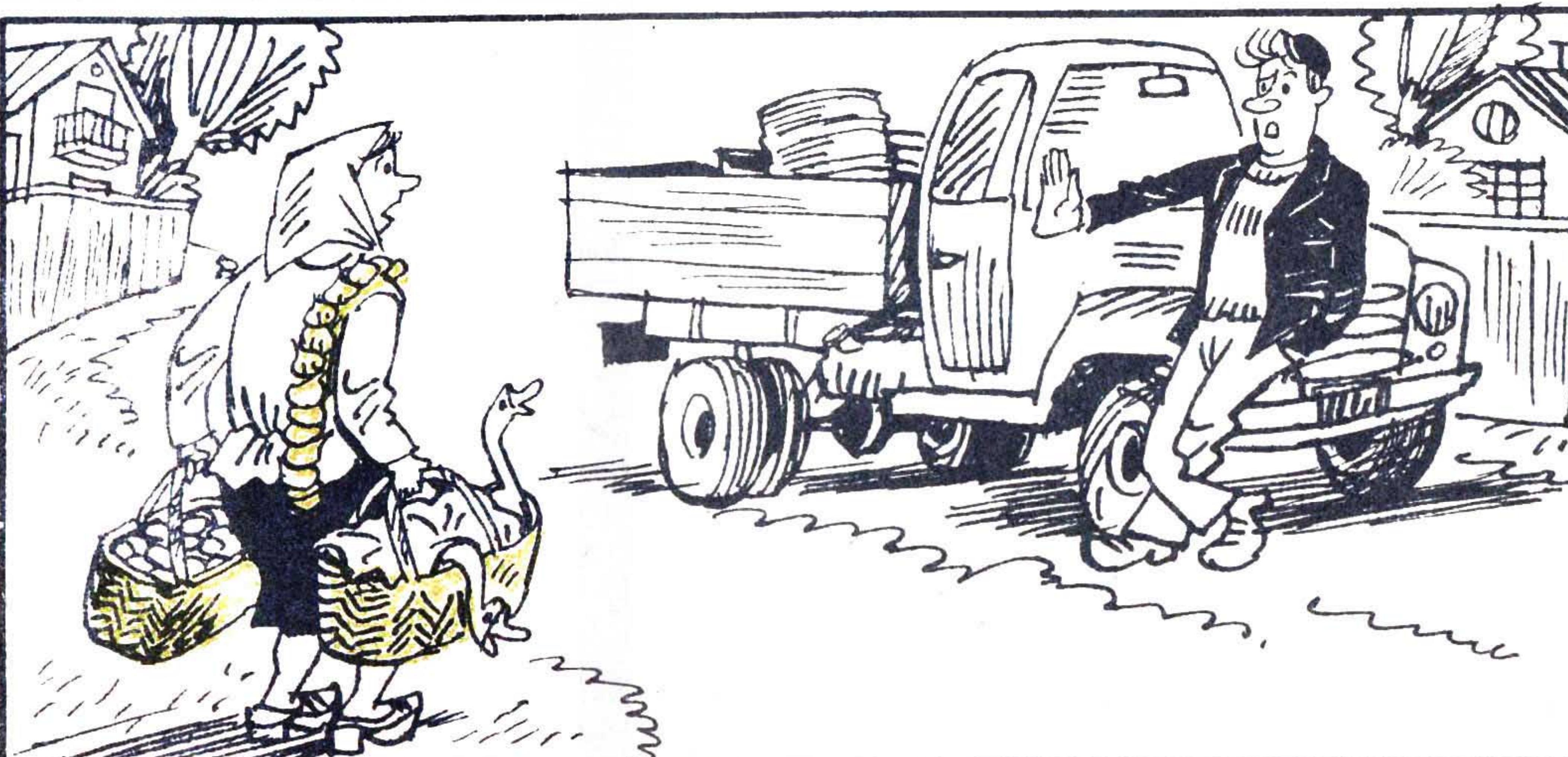
Незвичайні ситуації

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поки ви не приберете останнього цвяха з території, ми не підпишемо акта про прийом будинку.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ні, шановна тещо, на державному бензині вас на базар не повезу.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Куди хапаєш! Там ще долить треба, як піна осяде.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ведіть мене до прокурора! Такому хапузі, як я, місце в тюрязі, а не на базі.

ПІД КРИЛЬЦЕМ ЗАКОНУ

На сторінках преси ФРН та інших західних країн знову з'явилося було ім'я Герберта Каплера. Еге ж, отого самого кривавого гітлерівського злочинця, колишнього шефа гестапо в Римі, засудженого після війни італійським судом до довічного ув'язнення; того самого, що влітку 1977 року за допомогою неонацистів (ї, як це незаперечно доведено, також і західнонімецької розвідки) вислизнув із італійської тюремної лікарні; отого самого, що, виринувши після втечі у західнонімецькому місті Зольтау, знайшов ніжне співчуття і надійний захист із боку влади ФРН...

Проте точніше буде сказати, що цього разу у пресі уже йшлося не про самого Каплера, який позаминулого року наказав довго жити, (ї, нагадаємо, був похований у Зольтау із неонацистськими почестями), а про його вдову, фрау Каплер. Живе вона в тому ж таки місті Зольтау, у власній розкішній двоповерховій віллі, і досі щось не чути було, щоб дуже вже бідувала. Бо ж, у повній відповідності з діючими у ФРН законами, має чималеньку пенсію. Отимує ж її, як гласить закон, «за втрату годувальника», який був «державним службовцем».

Однак фрау Каплер спрітно розібралася й у деяких інших відповідних законах ФРН. Зокрема

у законі про «відшкодування колишнім військовополоненим». І виявилося, що цей закон розповсюджується також і на гітлерівських злочинців. А раз так, то нічого гав ловити! Був же Каплер скоплений італійськими партизанами? Був! Отже, виходить, він — військовополонений! І на стіл влади міста Зольтау лягла заява фрау Каплер на предмет «відшкодування». Фрау зажадала лише якусь там дрібничку — 12 тисяч марок!

А що ж, питаеться, власті? А вони чинять, як закон велить: вручають фрау Каплер зажадані нею 12 тисяч...

Та й справді, чим ця удова гестапівського катаріша за інших таких же самих удовиць, страчених чи померлих своєю смертю гітлерівських убивць? Ім же виплатили те «відшкодування»? Виплатили! То чому ж із фрау Каплер якийсь виняток робити? Закони такого не дозволяють!

Так що тут — все ясно. А от коли йдеться про сім'ї жертв нацизму, то тут безпорадні власті руками розводять — нема у ФРН закону про якесь відшкодування у подібних випадках. Є лише проект, що вже два десятиліття «розглядається» у різних комісіях.

Я. ВАЛАХ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЧИМ ВОНО ПАХНЕ

Група англійських дослідників оголосила, що їй удаєся створити «специфічний чоловічий запах», який «має привабливість для більшості жінок».

На цьому творці того запаху не зупинилися — вони шукають іще й шляхів до практичного (ї то не тільки для чоловіків) та приємного (ї то не тільки для жінок) застосування свого витвору. Так, зокрема, вони висловили думку, що вживання після бриття лосьйону з тим запахом гарантуватиме «невідпорність» практично будь-якому мужчині.

Не беремося судити про той запах, хоч дещо усе-таки уже сказано: в даному разі йдеться про те, що тут пахне прибутковою комерцією.

ЗА СУМІСНИЦТВОМ

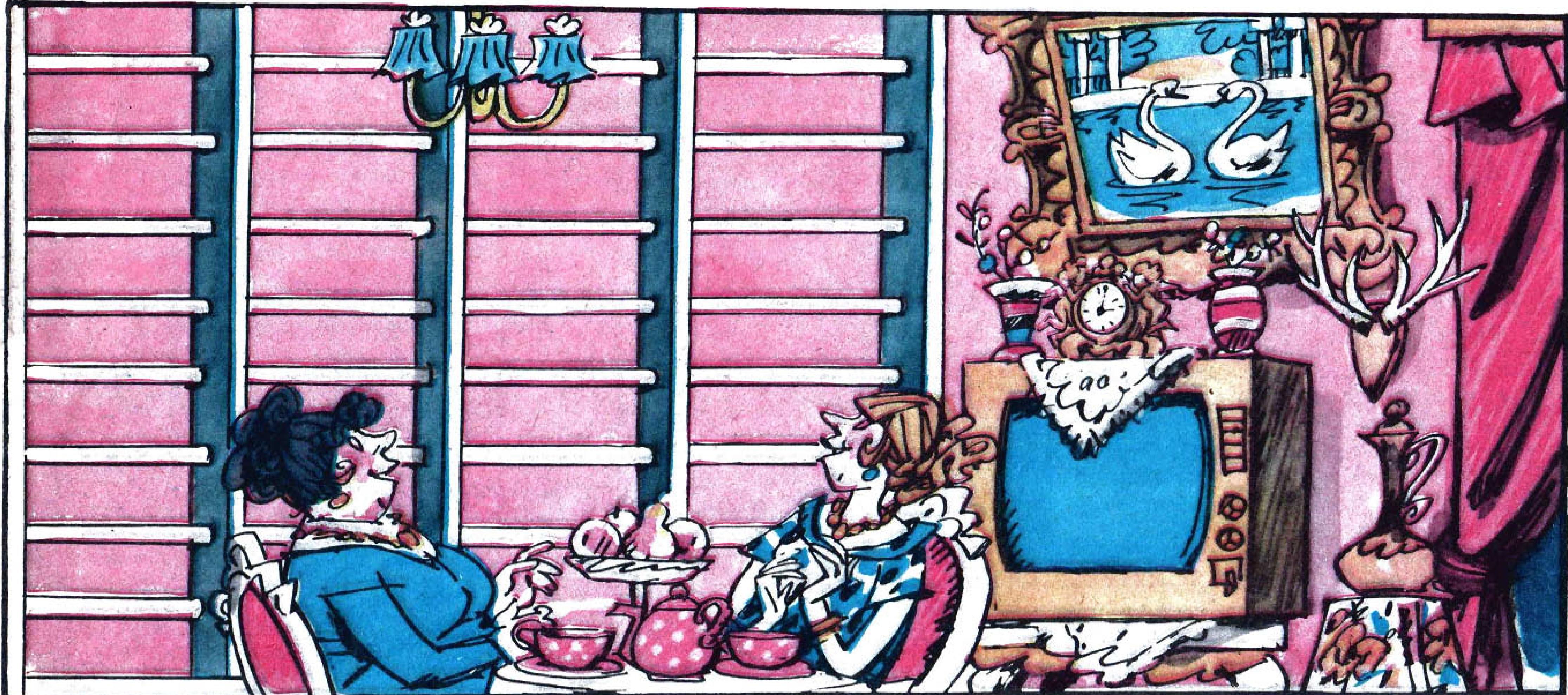
У Солто Колліна (провінція Бергамо, Італія) поліція заарештувала дона Ремо Череда і двох його спільніків по виготовленню фальшивих грошей. Як авторитетно свідчать охоронці закону, за останні роки вони вперше розкрили таку чудово обладнану для цієї справи друкарню. І, а також цілі купи уже готової продукції виявили в будинках церковної общини Солто Колліна. Справа в тім, що дон Ремо Череда фальшивомонетником був за сумісництвом. Офіційно ж він наставлював на путь праведний свою настуству, будучи священиком тієї общини.

ПРОРАХУНОК

В одну із церков норвезького міста Драммена залізло двоє грабіжників. Звичайно, не для того, щоб гріхи свої замолити. Але по дорозі вони здібалися із 70-річною черницею. Непрошенні гости, звісна річ, не сприйняли її за гідного супротивника. І прорахувалися: черниця, не покладаючись на силу молитви, вдалася до іншого методу впливу — так дізинула одного із грабіжників, що він ногами накрився, а, падаючи, ще й свого напарника із ніг звалив.

КОЛИ З АВТОРИТЕТОМ ДІЛО ШВАХ

Уругвайські власті дуже стараються оберегти те, чого в них якраз і нема — авторитет. Тут вони ні перед чим не зупиняються. Перепадає усім, зокрема — працівникам преси. Досить сказати, що за останнє десятиліття в Уругваї видано було понад сто декретів про закриття газет і журналів. Від скаженої цензури таємешнім журналістам просвітку нема. А нещодавно солідний список цензурних обмежень доповнився іще одним пунктом: власті суверено заборонили публікувати фото усміхнених генералів. Мотивується це тим, що «подібні фото завдають шкоди їхньому престижу».

— Я десь чула, що тепер у моді шведські стінки, а це чоловік учора дістав.

Федір Іванович і я подорожували на південь з метою добре відпочити, поповнити підупалі сили. Коли ми туди дісталися, нам сильно повезло. У кожному разі, такої думки дотримувався вуйко, який відразу ж листовно повідомив про успіх залишений вдома рідні.

«Дорога моя, Ганко! — писав він. — Сьогодні ми ледь світ посунули на міський пляж займати місця. Це для того, щоб було куди штані покласти, коли йдеш у своїх справах. Ходять тут громадяни, вибач, у плавках. Але досить. Мені кріпко повезло. Сеньо від заздрощів пожовк. Розумієш, підходить моя черга до каси, беру хвіточок на пляж і виявляюся мільйонним відвідувачем. Почали мене вітати, гойдати. Окуляри мої — пам'ятаєш, з італійськими скельцями — розбились на друзки. Але досить. Відразу ж, як тільки побачили мій хвіток, мене прийняли у добровільне товариство рятування на водах. Зауваж: без вступних внесків. А по тому і посвідчення видали. Така у них, бач, традиція для ювілейних пляжників. Сеньо каже, що воно, те посвідчення, не дуже файні, але то заздрість говорить.

На тім до побачення.

Федір».

Після чудесного вступу в товариство рятування на водах Федір Іванович цілий день тримався більше до лінії

ВИСОКІ ПОВНОВАЖЕННЯ

ГУМОРЕСКА

прибою, готовий будь-якої міті притягти чи припливти на допомогу утопаючим. Десь близько обіду він навіть намагався витягнути за волосся з води довготелесу блондинку, але вона голосно попросила не чіплятися до неznайомих.

По обіді вуйко вмостиився на лежаку і дав відпочинти береговій собі.

— Підемо сьогодні вечеряти в ресторан, — запропонував він, розімлівши на сонці. — Я фондую. Кажуть, шашлики тут величезні і смачні...

Увечері ми були під брамою «Південного» і марно вмовляли швейцара пустити нас на побачення з творами місцевої кухні.

— Громадяни, місце немає, — відповідав він стримано.

Я вже викинув з голови образ гантських шашликів і збирався рушити

у бік гастроному, щоб встигнути купити хоч пляшку кефіру, коли Федора Івановича осинило. Він витягнув з нагрудної кишені посвідчення члена товариства рятування на водах і простиagnув швейцарові.

— А як ви ставитесь до цього? — запитав він. — Думаю, воно для вас дещо мусить важлити...

Швейцар узяв посвідчення і поставився до нього дуже доброзичливо. Зморшки ласкавості і сердечної привітності побігли довкола його очей. Впustивши у вестибюль, він легко, мов чайка крилом, торкнувся щіткою наших піджаків, посадив у фотелі і, кинувши пост, побіг організовувати столик.

Стіл винесли з кімнати адміністратора, а стільці анексували в оркестр. Я страшенно дивувався з усього, а

Федір Іванович задоволено потирає руки.

— Ну, Сеньо, як посвідчення? Отожто, брате: у морському місті воно дає високі повноваження і великі права. Ха-ха!

Я теж щасливо хахакав. Вечір видається прекрасним. Шашлики були тут справді завдовжки з якірний ланцюг іноземної «Вікторії», що стояла у порту. Вуйко танцював «Кумпарсіту» і, незважаючи на комплекцію, якийсь дуже стрімкий жок. Прибігав швейцар заплатити, чи не маємо бажання замовити таксі.

Нарешті, подали рахунок. Він був значний.

— Ти тільки не прохопись перед Ганкою, але цей вечір вартий таких витрат.

І Федір Іванович поліз у кишеню.

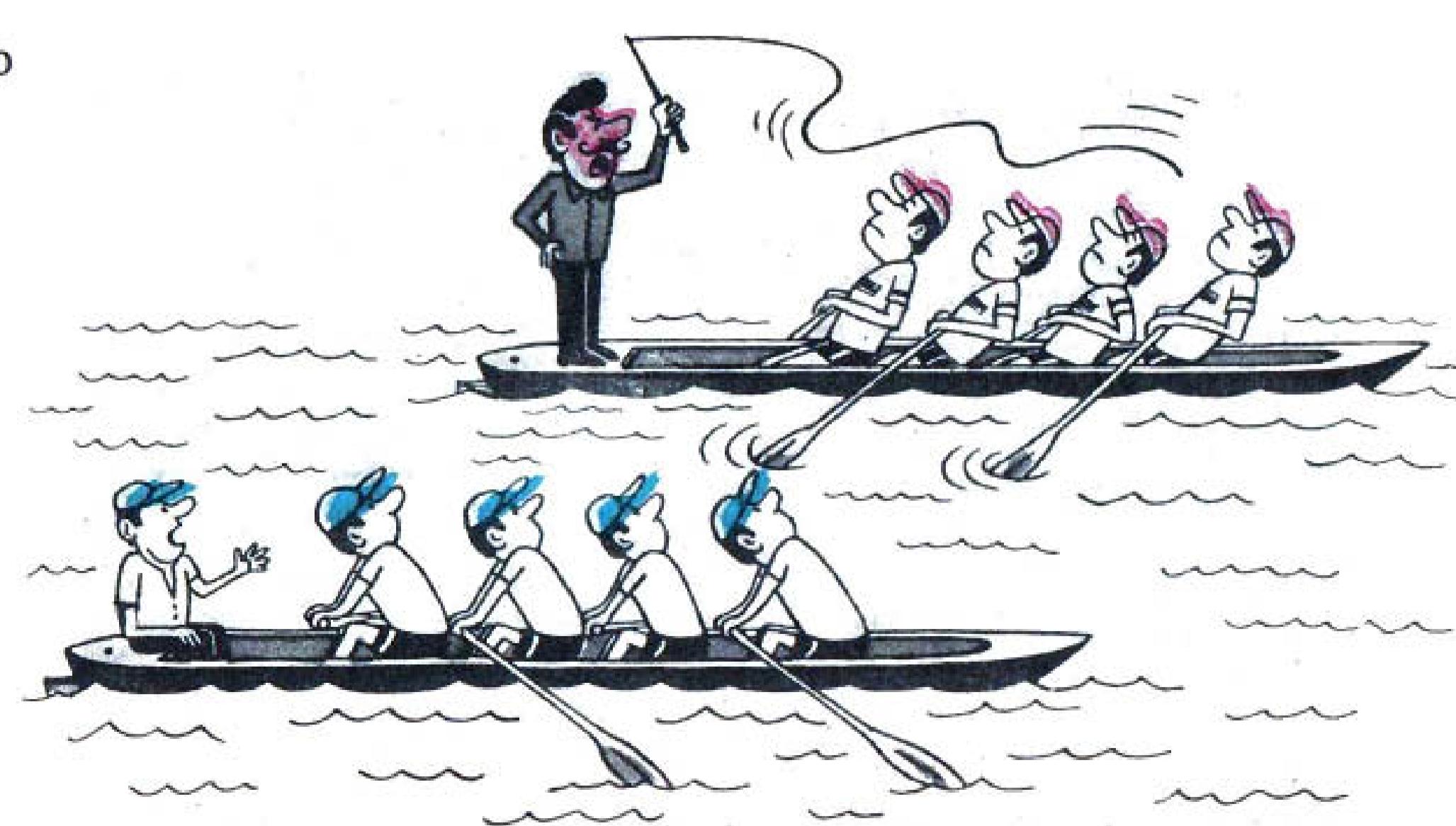
— Де ж гроші? Вони були однією купюрою, пам'ятаєш? Півсотні!

Це я пам'ятаю. Згадав і інше: гроші вуйко Федір поклав у... посвідчення рятувника на водах! А тому після деяких роздумів уголос пропустив, що вони пішли, мабуть, на високі повноваження.

Дійшло й до Федора Івановича. Він щось сказав про швейцара, однак нерозбірливо: вимова його була не дуже виразною, бо нижня губа була вище комірця, але нижче підборіддя.

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— У них тренером колишній приборкувач тигрів.

Дали перцю!

— «На нашій фермі великої рогатої худоби у колгоспі «Маяк» [село Григорівка на Миколаївщині] немає ніякого порядку, корми тут розкрадають, бо ж сам завідуючий фермою Савенка А. подає в цьому приклад. А оце нещодавно він поцупив з ферми уже не мішок комбікорму, а найкращого нетеля», — писалося до Перця.

Голова Братського районного комітету народного контролю П. Вовкула повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, при перевірці повністю підтвердилися. Савенка А. з посади завідуючого ферми звільнено, а матеріали про крадіжку нетеля передано в народний суд.

Сороки

Летіли три,
Летіли три,
Летіли три сороки,
І сіли три,
І сіли три
На яворі високім.

І цілий день,
І цілий день
Кричали три сороки,
Що їх не три,
А тридцять три
На яворі високім.

Леонід ТАЛАЛАЙ.

Загадки Перченятка

Що то за гість, що темряву єсть?
Не звір, не птиця, а ніс, як спиця.
Вам розкаже всі пригоди, а сама мовчить одроду.
Дуже люблять молодця, а б'ють його без кінця.
Маленькі будиночки по рейках біжать, хлопчики й дівчатка в будиночках сидять.

ХТО ВКРАВ КНИЖКУ?

У лісовій школі сталася дуже неприємна подія: у Зайченя-ти зникла книжка. Така гарна книжка з яскравими малюнка-ми.

— Ось тут, тут вона лежала! — плаче Зайченя. — А тепер її нема-а-а-а-а!

— Я книжки не брав, — каже Іжачок.

— Га не зачіпав, — каже Борсук.

— Я... теж не брав! — крутить рудим хвостом Лиско Микитович.

— То що ж це виходить? — питає вчитель Ведмідь. — І собаки не брехали, і книжку вкрали. Але ми того злодія швидко знайдемо.

— А як? — схлипнув Зайченя.

— Дуже просто. Хіба ви не знаєте приказки: на злодієві шапка горить.

Вийшов Ведмідь із класу, а Лиско Микитович як розрегочеться!

— Ой, насмішив! Ох, і вигадує! Одягав я щойно свою шапку, а вона навіть не диміла.

...А чого це ви всі смієтесь?

Наталя КУЛИК.

ВАДИК У СЕЛІ

У бабусі в літню пору
Вадик день лиш гостював,
А в городі й серед двору
Добре похазяйнував:

Соняхам, що під віконцем,
Хлопець віку вкоротив;
Вже не тягнуться за сонцем:
Він ім голови скрутів.

Щоб дізнатись, чи поспілі
І кавунчики, й диньки,
Він ножем у їхнім тілі
Повирізував дірки.

Перейшов на іншу грядку...
Гарбузам (ще б ім рости!)
Всім до одного на згадку
Повідкручував хвости.

Баба глянула — й кричали:
— Лишенко, який погром!
— А мені сказала мати:
«З тебе вийде агроном!»

— Що ж, — веде бабуся
мову, —
Дуже рада, та коли
Гостювати будеш знову, —
Хату хоч не розвали!
Іван ТРІЙНЯК.
м. Донецьк.

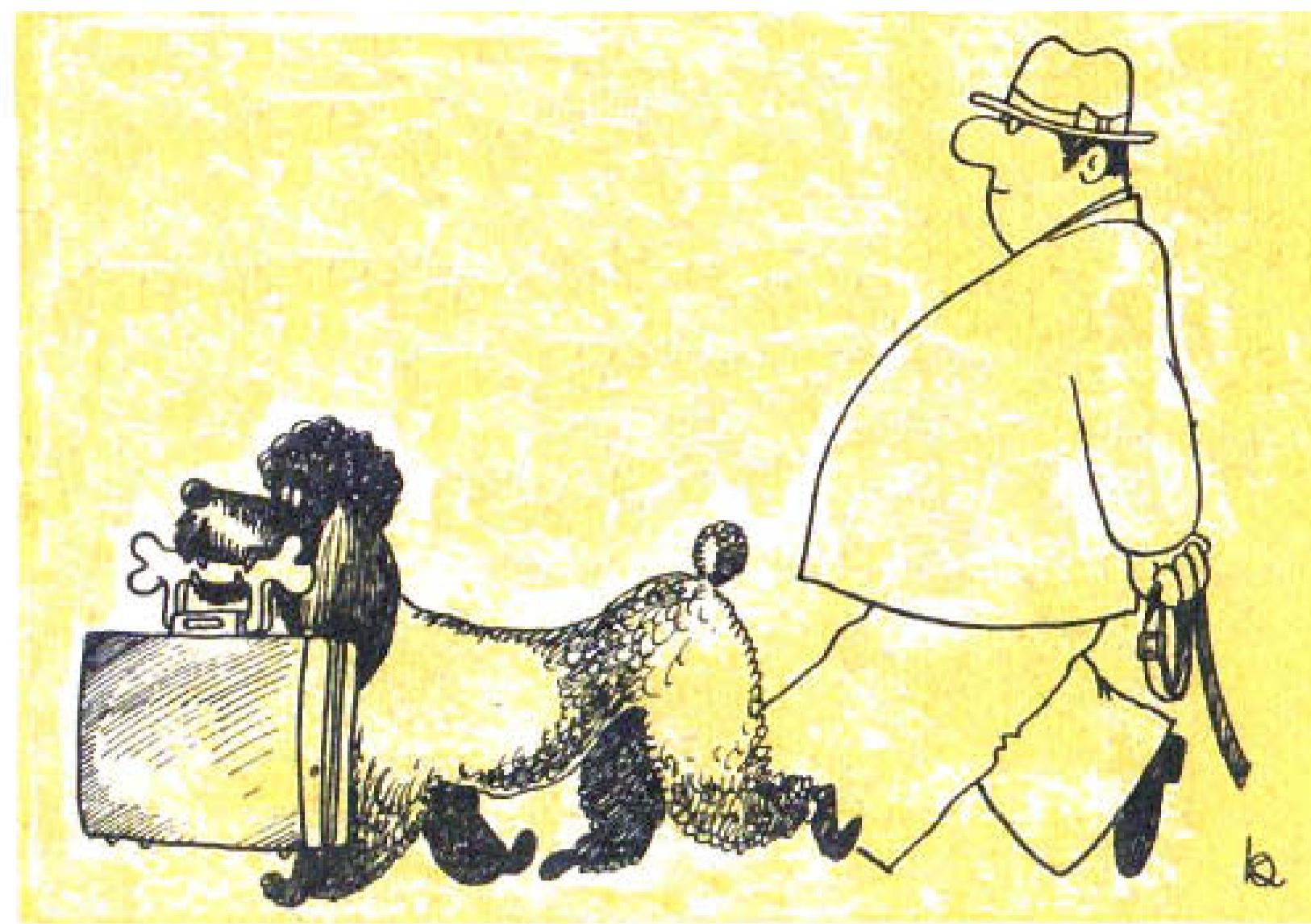

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

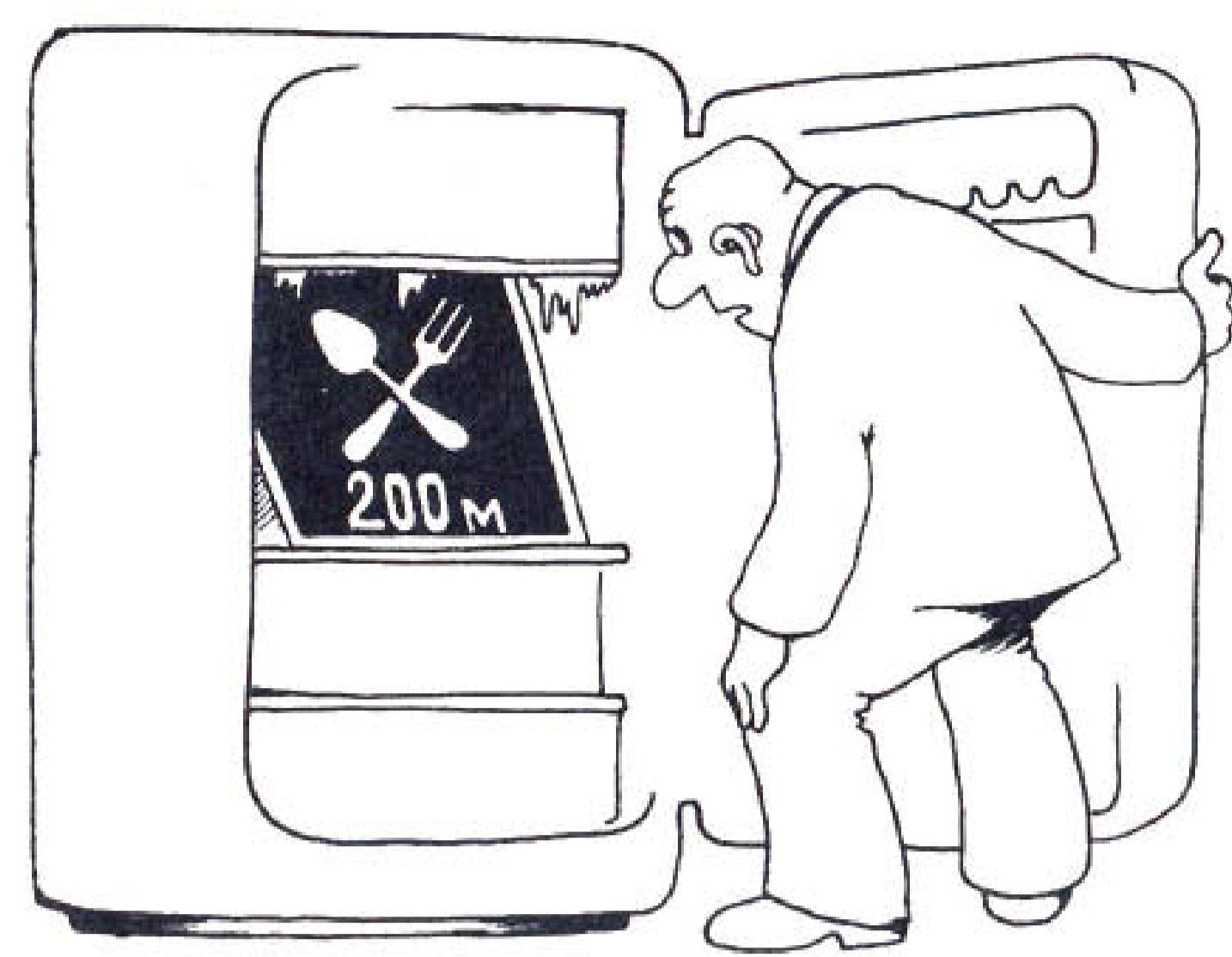

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ЖІНКИ Й ЧОЛОВІКИ

ПРИЧА-ЖАРТ

Либонь, і через тисячу років
Повідають історії аннали
Про тих жінок, які чоловіків
Од видимої смерті врятували.

Якийсь султан, чи хан, а чи паша
Сказав, фортецю приступом уявивши:
— Я доведу, що в мене є душа,
Що лютий, кровожадний я не завше.

Лише мужчин, старих і молодих,
Як водиться, на горло я скараю,
А всіх жінок — чорнявих і рудих
(Ви чуєте?) — із миром відпускаю!

Усі ми — хан, оратай, навіть татт —
Своїм життям завдячені небогам.
Отож я дозволяю їм узять
Все, що піднімуть, і, як кажуть, з богом!

А через мить султан отетерів —
Такого він не бачив зроду в мецці:
Жінки взяли своїх чоловіків
І понесли на спинах із фортеці...

З тих пір роки, а може, і віки
Сплівли, немов тумани у долині.
Та ось біда, що є чоловіки,
Які, ей-ей, не спішились і нині.

Отак їїдуть верхи на жінках
Та ще й дають їм шпорами під боки.
Отож мораль в останніх цих рядках:
Ну, доки це тривати буде? Доки?

Бентежать і такі мене думки:
Якщо вже неможливо не кататись,
То чи не слід, жінки й чоловіки,
Ролями вам хоч іноді мінятись?

Петро РЕБРО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Про те, що у магазинах № 49 [завідуюча Адікаєва Р. К.] та № 85 [завідуюча Кравчук Н. Т.] Сталановського відділу робітничого постачання виробничого об'єднання «Сталановугілля» грубо порушували правила радянської торгівлі, систематично обважували-обраховували покупців, займалися крадіжками, фальсифікували показники товарообігу та ще й давали хабарі керівникам відділу робітничого постачання, розповідалося у фейлетоні «Поберегли б своє здоров'я...» (№ 23 журналу за 1979 рік).

На цей виступ Перець одержав відповідь з прокуратурі Ворошиловградської області. Начальник відділу по нагляду за розглядом у судах кримінальних справ Н. М. Грищенко повідомив, що вироком Ворошиловградського обласного суду усіх винних — Опенчука І. А., Плахтеєва І. І., Ляхова Н. І., Шевченко Н. Л., Мартиненко А. Г., Адікаєву Р. К., Кравчук Н. Т., Чепкаленко Л. І., Будникову Т. Г. засуджено до різних строків позбавлення волі. З усіх них стягнуто завдані державі збитки.

Мідродні услуги

НЕ ПОМІТИЛА...

Міліціонер звертається до жінки, що перейшла вулицю на червоний сигнал світлофора:

— Чому ви порушуєте правила вуличного руху?
— Та я... не помітила...
— Чого ви не помітили?
— Та вас же і не помітила.

Повідомив С. Д. ГОЛУБ
з м. Києва.

ЗАПРОШЕННЯ

Зустрів Петро сусіда та й каже:

— Приходь, Іване, в гості!
— А коли до тебе прийти?
— Та не до мене, а до сусіда Якова: у нього сьогодні моя жінка допомагає пироги пекти.

Повідомив Ф. ПЕЧЕНЕНКО
з с. Червоні Квіти Кобеляцького району Полтавської області.

А ВІТРИНА НАВІЩО!

Працівники однієї установи ніяк не пригадають, в якому місяці до них останнього разу приїджала комісія з району.

— Я, — каже бухгалтер, — не те що місяць, число назвати можу.
Він вийшов на вулицю і швидко повернувся.

— Сімнадцятого липня.

— І як ти дізнався? Це ж п'ять місяців тому!

— А газетна вітрина навіщо? Вона у нас мі-

нєється лише тоді, коли комісія приїжджає.

Повідомив І. Г. ОСАУЛЕНКО

з с. Капустинці Яготинського

району Київської області.

ПОБАЛАКАЛИ

Їде Степан вулицею возом, а сусід і гукає:

— Степане, а зайдьте-но, вип'ємо по сто грам...

— Тпр-р.

— ...та дров вріжемо.

— Но-о, заслухалась...

Повідомив О. МЕЛЬНИК
з с. Матвіївки, Семенівського
району Полтавської області.

ВІД БОГА

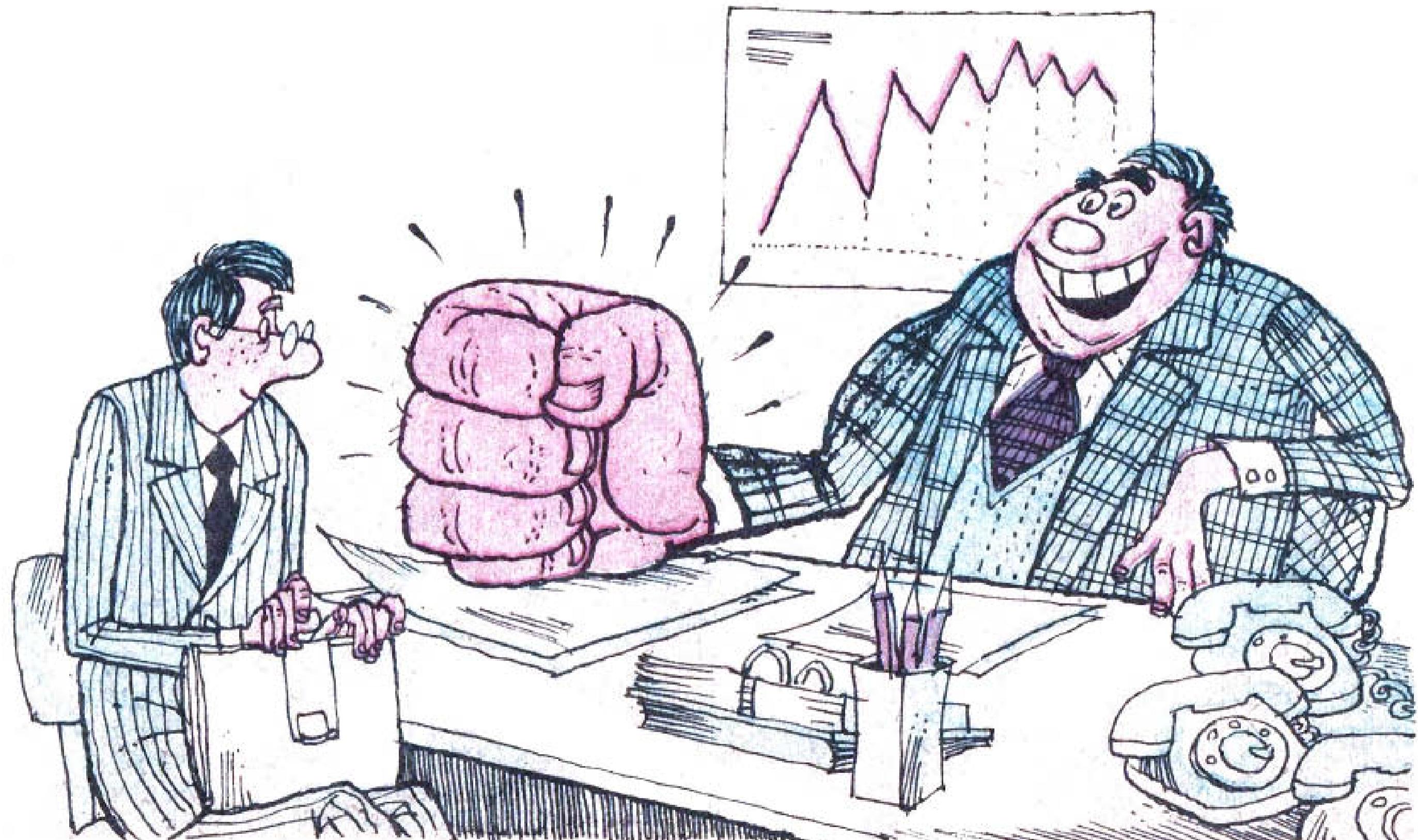
Скаржиться сусідка сусідці:

— Маю курей, як пороху, а яйця не бачу. І що воно таке...

— Все від бoga, — каже друга, — одному дає, а в іншого забирає. В мене, наприклад, жодної курки, а яєць в хліві, як бараболі.

Повідомив П. П. ДРАЛО
з с. Корделівка Калинівського
району Вінницької обл.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Спочатку керувати було важкувато, але я швидко руку набив.

Літературна пародія

«НІ!» — ВЕСНІ!

І все жило.
І не чекало весен —
Звичайний географії прогрес.
* * *

Нема нічого на землі тепліш
зимового кохання...

Анатолій ТАРАН.

Йде весна. Солов'ї,
в скверах зайняті лавочки...
Та усе це мені,
скажем прямо, до лампочки.

Квіточки, синь небес! —
Це ще з твої парадії...
А тепер в нас — прогрес,
зокрема, в географії!

Як на мене, весна,
хай би ти й не з'являлася...
Що? Тепло принесла!
Чим пишатись зібралася!

Тут від мене, скажу,
ти не діждешся схвалення:
с у мене кожух
і центральне опалення!

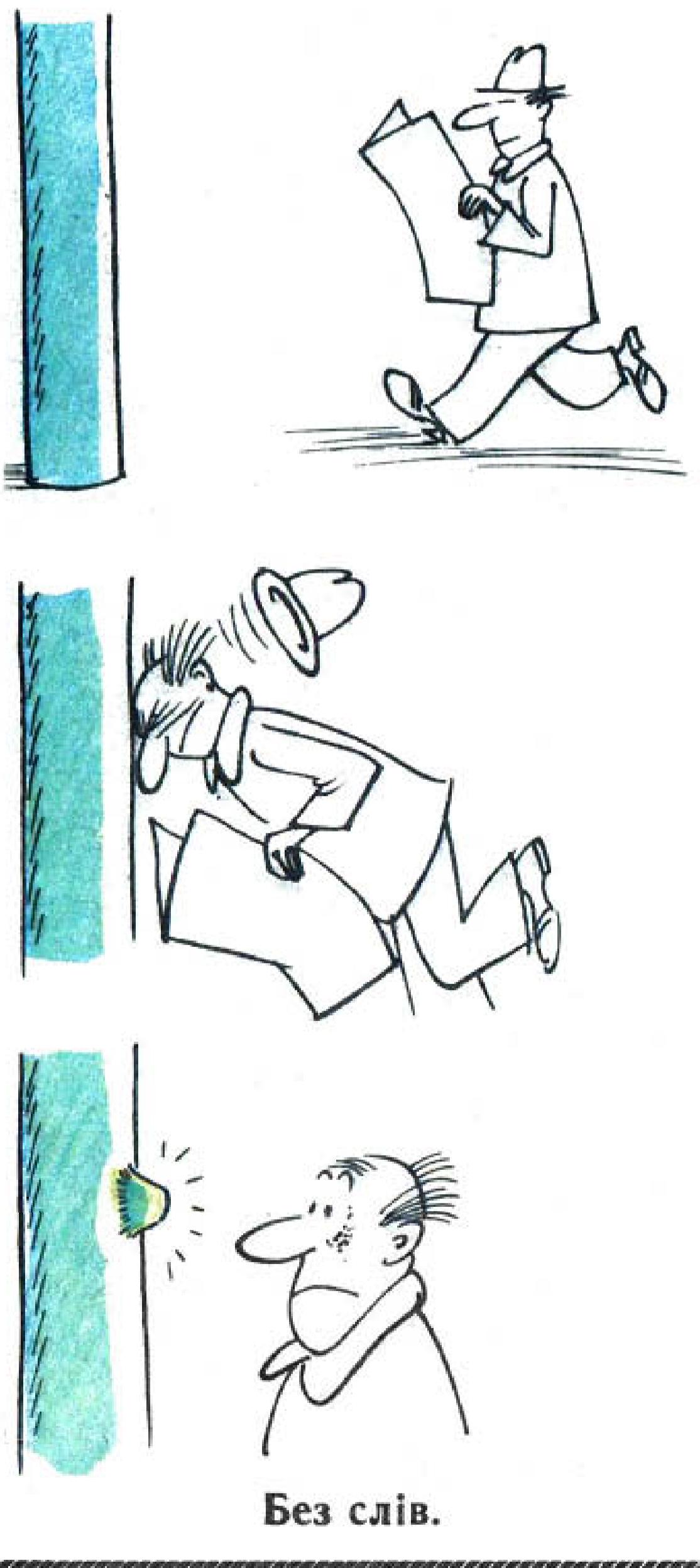
Ти — кохання пора
із солодкими путами!
Запізнилась, стара:
одруживсь я у лютому!

Що ти леготом дмеш!
Пошукай десь за горами
літераторів з менш
прогресивними творами!

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Странно перв НЕ В ГУСАКА...

«Стан техніки спровадяє враження повної безгосподарності в бригаді. Тут хоч і є ґрутовий майданчик для зберігання техніки, але вся вона кинута безлюдно».

(З кореспонденції «Техніка без господаря» в п'ятихатській райгазеті «Ударний фронт» Дніпропетровської області).

Надіслав Г. ХЕЙЛИК.
П'ятихатський район
Дніпропетровської області.

* * *

«Тов. Г. Галину Іванівну прийняти в бригаду крупної рогатої худоби».

(З рішення правління колгоспу).
Надіслав О. ЧУБОК.
м. Київ.

* * *

«Одержано телят — всього 169,8 тис. голів. В т. ч. від корів — 188,9 тис. голів».

(Із зведення).
Надіслав І. ПУРТОВ.
м. Київ.

дружес Перче!

Жителі нашого селища Чупахівки, згадуючи в размові якусь давню подію, кажуть: «Це було ще тоді, коли радіо говорило...». А перестало воно говорити вже рік тому. Пишемо ми до Ахтирського управління зв'язку, а воно мовчить, точнісінько, як наше радіо. Пробуємо дзвонити туди телефоном, але: знявши трубку, теж чуємо тишу. Може, через тебе, Перче, ми зуміємо нарешті догукатися зв'язківців.

В. ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Сумська область.

Коли ми, механізатори радгоспу «Пам'ять че-кістя», говоримо, що нам нічого не світить, то нас треба розуміти і в прямому, і в переносному смислі. Наша тракторна бригада розміщується на польовому стані в степу, за чотири кілометри від центральної садиби. Стан не електрифікований.

У другому кварталі минулого року радгосп уклав договір з Одесською межколоною № 10 на підведення електросвітла і навіть заплатив їй 1600 карбованців авансу. Керівники колони запевнили, що незабаром ми матимемо на бригаді не тільки лампочки, а й зможемо встановити в майстерні потрібні верстати. Проте минув майже рік, а ніхто з межколони ще й носа до нас не показував. І тому ми думаємо, що й з електрифікацією нам, образно кажучи, також нічого не світить.

Механізатори.
Усього 15 підписів.

Іванівський район
Одеської області.

Майже ніколи не висихають баюри по 4-му Текстильному провулку нашого міста. І так протягом багатьох років. Можеш собі уявити, скільки усіляких пригод трапляється тут: глухнуть двигуни автомобінів, відлітають колеса. Проте на всі скарги керівники Новозаводського району, а також відповідальні товариши з камвольно-суконного комбінату та фабрики первинної обробки вовни, котрі мали б зайнятися упорядкуванням дороги, відповідають:

— Скільки там того провулка! Соромилися б!

Виходить, що не вищезгаданим товаришам повинно бути соромно, а скаржникам. Отак-то, Перче!

Г. КУЗУБ.

м. Чернігів.

Какуть, що кількість переходить у якість. Якщо це так, то наш випадок — явний виняток. Дванадцять років минуло з того часу, як ми оселилися в будинку 145 по вулиці Червоноармійській. Наше новосілля було зіпсоване будівельними недоробками. І якщо більшість із них ми зуміли віправити самі, то тріщини на стінах будинку, через які під час дощу протікала в квартири вода, самим нам зашпарувати було не під силу. Зверталися ми в ЖЕК 208, районкотуправління, міськкотуправління і т. д. і т. п. Сиріз нас запевняли, що недоліки найближчим часом будуть усунуті. Виносились рішення, давались вказівки, писались розпорядження. Навколо цих тріщин знялася справжня паперова заметиль, і триває вона вже дванадцять років. А тріщини все збільшуються і збільшуються.

Як бачиш, Перче, навіть астрономічна кількість паперів ніяк не переходить в якість. Якщо в данном випадку тут доречне це поняття, то лише в одному розумінні — в розумінні якісного, тобто справжнісінького бюрократизму.

О. ШУВАЛОВА.

м. Київ.

Ми, залізничники, звикли до будь-яких сюрпризів. Та, незважаючи на це, все ще віrimо тому, що пишеться в транспортних документах. Отже, коли до нас, на станцію Калуш Львівської залізниці надійшов вагон із Миргородом, ми приготувались вивантажувати, як було зазначено в накладні, тару дерев'яну, тобто ящики. І яке ж було наше здивування, коли, відкривши вагон, замість ящиків, побачили в ньому пляшки, та ще й навалом. Здивування змінилося розгубленістю: щоб розвантажити такий вагон, потрібно мати в декілька разів більше людей і... тару. Замість кількох годин, ми розвантажували його вісім днів. Подібні сюрпризи протягом місяця повторювалися ще тричі. І розплачувалися ми за них дорого — втратили 23 вагони для додаткового завантаження. А відправник — Миргородський завод мінеральних вод наче й не розуміє, в яку копійчину влітають державі подібні сюрпризи. Може, ти, Перче, в популярній формі розтлумачиш йому!

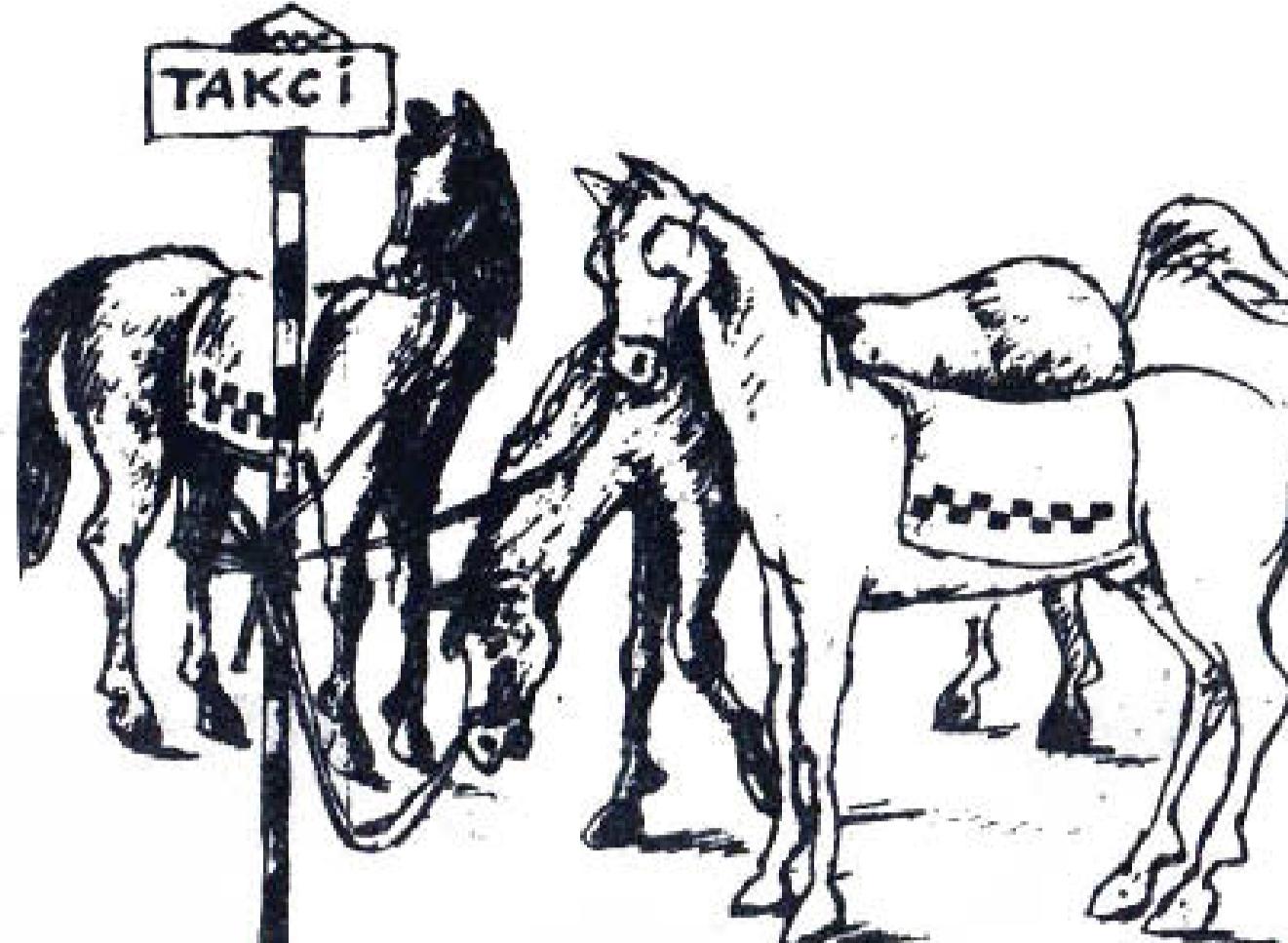
Н. ГЛУШКО,
завідувач вантажним двором
станції Калуш.

Львівська область.

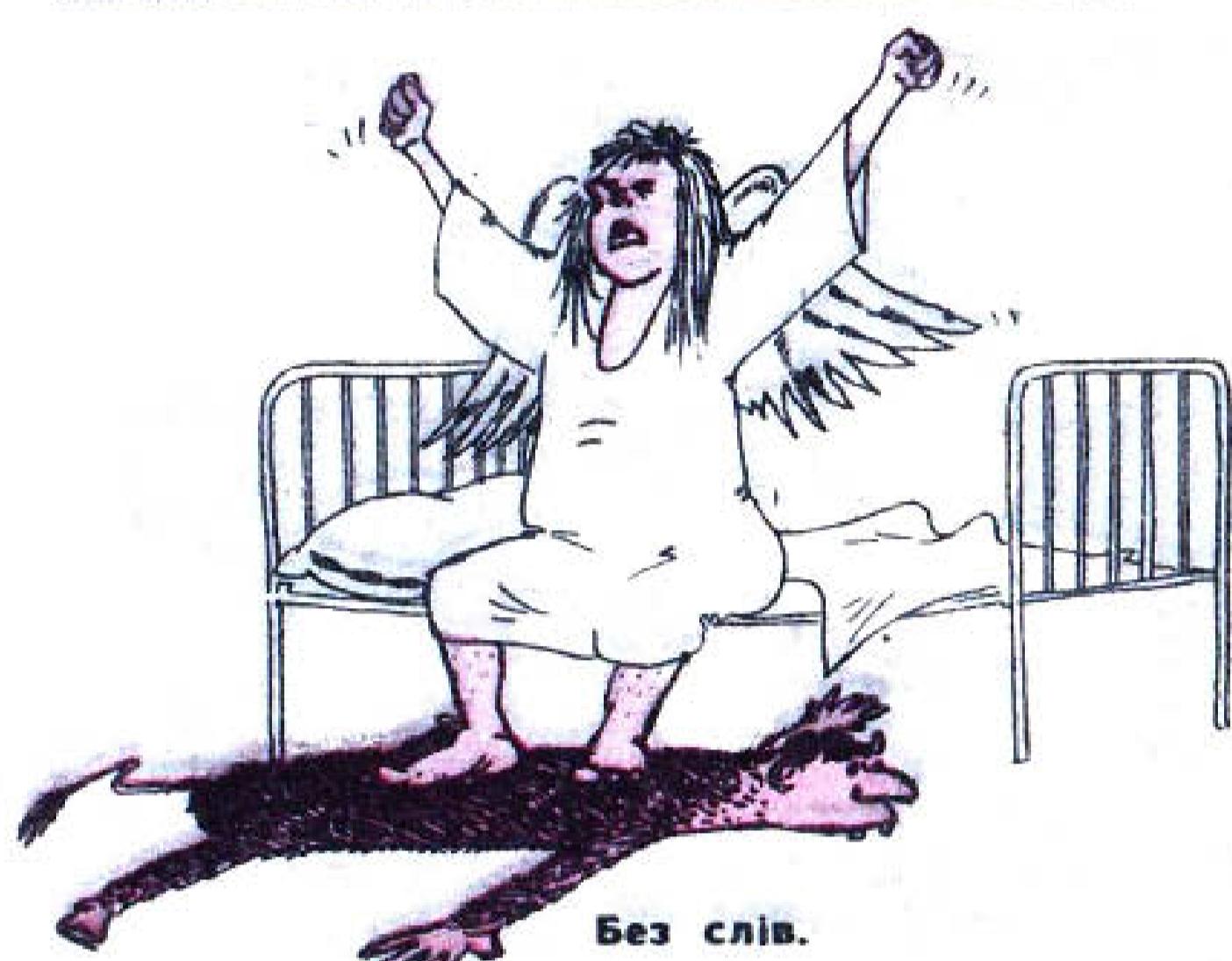
ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Малюнки з журналів:
•РОГАЧ• — Братислава,
•УРЗІКА• — Бухарест,
•ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ• — Бер-
лін, «КАРУЗЕЛЯ» —
Лодзь.

Без слів.

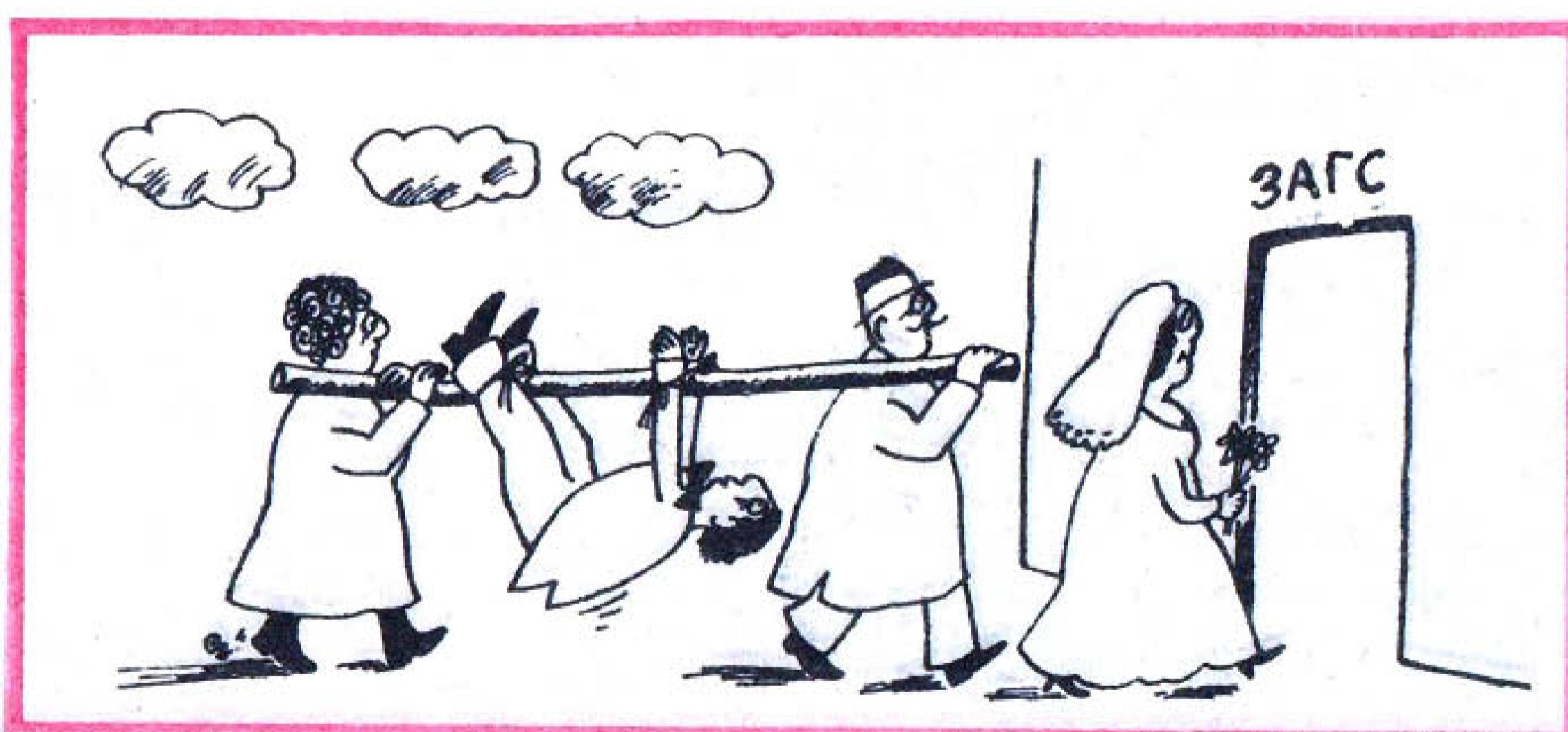
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 8 (1074)
(на українському языку).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 03. 80. Підписано до друку 02. 04. 80. БФ 11340. Формат видання
70×108½. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 01487. Тираж 3.280.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передрукуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печати издательства «Радянська Україна», Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Отсканировал и обработал А. ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

★ Працівники Токмацького заводу металогосп-
виробів (Запорізька обл.) виготовили партю ві-
конних завісів у кількості 20 тисяч штук. Усі 20
тисяч виявилися бракованими. Про це говорило-
ся у замітці «От і вір прикметам!», опублікова-
ний у розділі «Виставка ширнетреба» [«Перець»]
№ 23 за 1979 рік.

Заступник голови Запорізького обласного ко-
мітету народного контролю В. В. Маркін повідо-
мив редакцію, що факти, вказані у замітці, від-
повідають дійсності. Питання про якість готової
продукції обговорювалось серед робітників це-
хів та дільниць Токмацького заводу. Нині роз-
роблено і впроваджуються конкретні заходи для
покращання якості продукції. Матеріали про ви-
пуск бракованої продукції передано в народний
суд для притягнення винуватців до відповідаль-
ності.

★ «Не числом, а вмінням» — так називалася
замітка, вміщена у № 24 журналу за минулій
рік, в якій писалося про те, як невеличка олово-
торговельна база Семенівського райспоживтова-
риства [Чернігівщина] умудрилася перетримати
під розвантаженням 23 вагони, за що потім і за-
платила півтисячі карбованців штрафу.

Заступник голови Семенівського райвиконкому
А. Ф. Додух повідомив редакцію, що такий
факт дійсно мав місце. За допущені прості ви-
гонів районний комітет народного контролю ого-
лосив директору цієї бази Кривошеву В. В.
сувору догану. А правління райспоживтовариства
зробило на нього грошове нарахування в розмі-
рі місячного окладу.

★ Робітники Бродівського хлібозаводу [Львів-
щина] написали редакції листа, в якому вислов-
лювали своє недоволення тим, що їхній дирек-
тор Ковальчук влаштував на посаду начальника
цеху безалкогольних напоїв свого батька.

На прохання Переца Бродівського районний ко-
мітет народного контролю перевірив цей сигнал,
а голова комітету Я. А. Артех повідомив, що
Ковальчука В. А. з посади начальника цеху звіль-
нено.

★ Жителька села Нові Петликівці [Тернопіль-
щина] Корчинська К. І., яка працювала вагарем
на фермі місцевого колгоспу «Україна», поска-
жилася редакції на те, що керівництво колгоспу
безпідставно звільнило її з роботи.

Після втручання в цю справу Переца секретар
Бучацького райкому Компартії України В. Гав-
ришко повідомив, що факти, наведені в листі,
при перевірці підтвердились і Корчинську К. І.
поновлено на роботі.

★ Мешканці одного з будинків по вулиці Пуш-
кіна [місто Нова Водолага на Харківщині] по-
скаржилися редакції на те, що їхній будинок дав-
но вже потребує ремонту, а добитися його
вони ніяк не можуть.

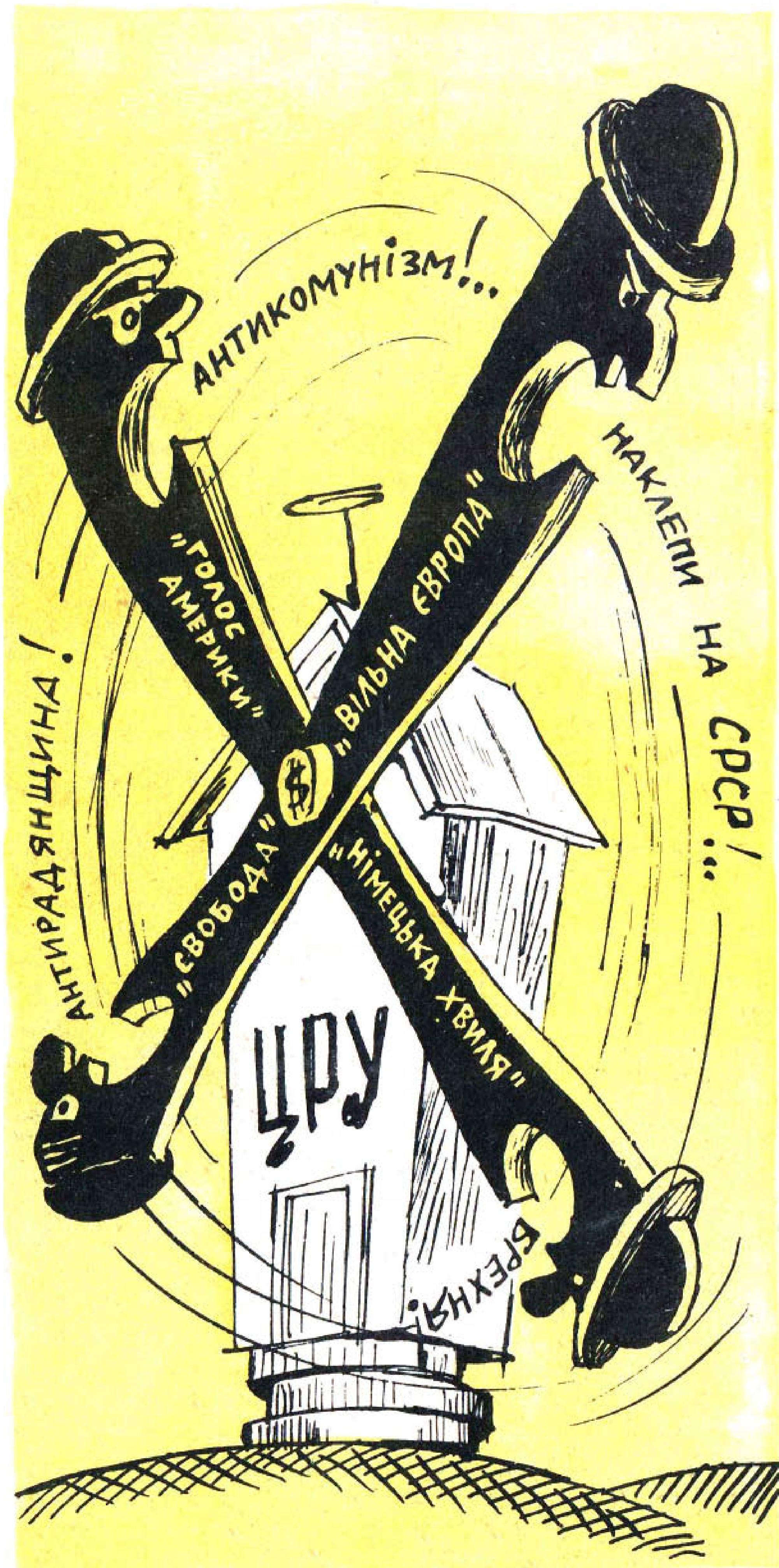
Після втручання в цю справу Переца голова Но-
воводолазького райвиконкому В. Д. Захожай по-
відомив, що ремонт згаданого будинку заверше-
но.

★ У листі жителів села Білоусівки [Карлів-
ський район] писалося про те, що диспетчер їх-
нього паливного складу Буланій С. Й. зловживав
своїм становищем, краще паливо віддав «нали-
во», а населенню відпускає із сміттям та землею.

Як повідомили з Полтавського облвиконкому,
при перевірці цього листа були встановлені та-
кож факти незаконного продажу вугілля й бри-
кету, в зв'язку з чим нині вирішується питання
про притягнення Буланого до кримінальної ві-
дповідальності.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ПРИКАЗКИ НАРОДНІ
НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

Меле, як порожній млин.

Борода, як у владики, а сумління, як у шибеника.